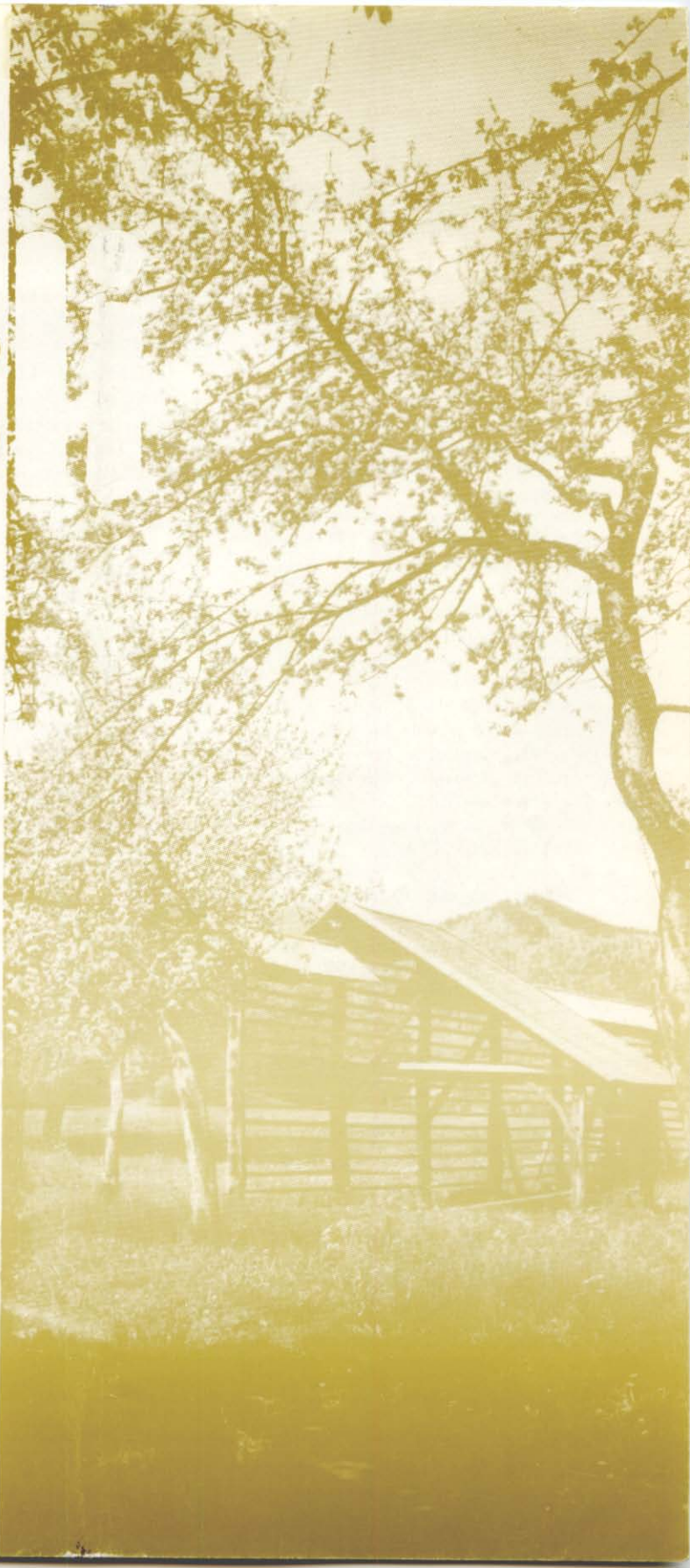

LETO XXIX.
APRIL
1980

PISMA z naročnino in običajno tudi s priloženim darom za Bernardov tiskovni sklad polagoma pojemajo. Vsako leto je tako: prve mesece kar dežujejo, po sredini leta pa kapljajo in me spravljajo s skrb, če bo dovolj doprinosa do konca letnika.

Pa bi prav za prav pošiljke naročnine še ne smele pojemati. Ko listam po naročninski knjigi, je med naročniki za to leto (in pri marsikaterem imenu za več let nazaj) še skrbina, ki se upravniku grdo reži v obraz in ga izziva v slabo voljo. Če bi zares vsi naročniki poravnali svoj dolg in prišli na tekoče, bi za MISLI ne imel skrbi . . .

Le naj vest vsaj malo zapeče vsakega, ki ima naš letošnji **KOLENDAR** še cel na steni! Spodnji del se tako lahko odtrga, da služi namenu. Kuvertica z že tiskanim naslovom **MISLI**, katero priložimo vsako leto s Kalendarjem v decembrsko številko, pa morda tudi še kje leži. Sicer je pa naslov tudi na tej strani platnice spodaj, če se je tista kuvertica izgubila. Vsak bravec je po svoje odgovoren za življenje revije, ki prihaja v njegovo hišo!

Nedavno mi je nekdo dejal, da morajo biti **MISLI** dober "business". Šel sem računat in po zadnji povišici v tiskarni dognal, da stane upravo vsaka številka — 74 centov. Številka je letno enajst in pol pa še Kalendar — za pet dolarjev. Računajte! Zares dober "business" . . .

Bog blagoslovi vse redne naročnike in darovalce v Sklad!

— Urednik in upravnik

K SLIKI NA PLATNICAH:

POMLAD JE PRIŠLA. Med drevesi v cvetju sameva kozolec . . .

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poštnina v cenah knjig ni vključena!

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.) Cena I. dela \$7.-, II. dela \$8.50.

ANGLEŠKO-SLOVENSKI in SLOVENSKO-ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi. Žepna izdaja. Cena \$7.-. Pošel. Čakamo nove pošiljke.

JADRO V VETRU (za II. razred), cena \$6.—; **ZLATA LADJA** (za III r.), cena \$6.—; **VRTILJAK** (za IV. r.), cena \$6.50; **ZEMLJA DOMAČA** (za V. r.), cena \$6.50. — Te čitanke, bogate po vsebini in barvnih ilustracijah, uporabljajo slovenske osnovne šole v Trstu. Res vredna pomoč za priljubitev in izpopolnitev znanja slovenskega jezika tudi naši izseljenski mladini.

KUHARSKA UMETNOST AZIJE. Na 233 straneh, s številnimi kuharskimi recepti azijskih narodov in z več barvnimi slikami serviranja azijskih jedil. Zbrala Marinka Pečjak, izdano v Sloveniji. Cena \$13.60.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. knjiga. — Odlično delo dr. Jakoba Kolariča CM. in podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig \$40.- (Posamezne knjige: prva \$7.-, druga \$9.-, tretja \$28.-).

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni.) — Cena vsem trem delom \$10.-

TRENUTKI MOLKA — Misli za vsak dan leta je napisal Franc Sodja CM. Knjiga je izšla v Argentini, stane vezana \$4.—, nevezana pa \$3.— in je vredna branja.

HOJA ZA KRISTUSOM (nesmrtni spisi Tomaža Kempčana v obliki molitvenika). Cena \$5.—, vezani knjigi.

MATI, DOMOVINA, BOG (Pesmi Ludvika Ceglarja) — Cena \$2.-.

POPOTNIKI (Najnovejši roman, ki je izšel v izseljenstvu, napisal Aleksej Goriški). 456 strani. — Cena \$10.-.

V ROGU LEŽIMO POBITI (napisal Tomaž Kovač, priča pokola tisočev v letu 1945) — cena dva dolarja.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o teharških dogodkih v letu 1945) — cena dva dolarja.

TABORIŠČNI ARHIV PRIČA — 1., 2., 3., in 4. zvezek (zbral dr. Filip Žakelj). Vsaka knjiga po štiri dolarje.

REVOLUCIJA V HOTEDRŠICI (Siena Blažič) — Cena \$2.—

misli

(THOUGHTS) Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji • Ustanovljen leta 1952 • Izdajajo slovenski frančiškani • Urejuje in upravlja Fr. Basil A. Valentine, O.F.M., 19 A'Beckett Street, Kew, Victoria 3101 — Telefon: (03) 861 7787 • Naslov MISLI: P.O. Box 197, Kew, Vic. 3101 • Letna naročnina \$5.- se plačuje vnaprej (izven Avstralije \$8.-, letalsko s posebnim dogovorom) • Rokopisov ne vračamo. Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema. • Stava: Polyprint (Vic.) Pty. Ltd., 1 Dods Street, Brunswick, Vic. 3056 - Tisk: Distinction Printing, 164 Victoria Street, Brunswick, Vic. 3065.

VSEBINA • Odšel je domov. . . — Ob smrti nadškofa Jožefa Pogačnika — stran 97 • Mladi Jeremija — To so pesmi — Iz pesniške zbirke pok. nadškofa Pogačnika — stran 98 • Naš novi nadškof in metropolit — dr. Stanislav Lenič — stran 99 • Kaj pomeni odgovornost — Lojze Šuštar — stran 101 • Še bo prišla. . . — črtica — Pierre L'Ermite — stran 102 • Kaj pravi statistika — stran 103 • Poglavlje o Koširju v ameriški publikaciji — S.R.C. — stran 105 • Preljubo veselje, oj kje si doma. . . ? — P.P. (Po koroški Nedelji) — stran 107 • P. Bazilij tipka. . . — stran 108 • Izpod Triglava — stran 110 • Živi in je z nami. . . — stran 112 • Izpod sydneyjskih stolpov — P. Valerijan — stran 114 • Golgota — pesem — nadškof Jožef Pogačnik — stran 116 • Vozpiki — povest-nadaljevanje 9 — F. Grivški — stran 117 • Naše nabirke — stran 117 • Ena od doma. . . — Albert Papler — stran 110 • Smreka ne bo nikoli ombu. . . — Marko Jerman — stran 121 • Z vseh vetrov — stran 122 • Kotiček naših mladih — stran 124 • Križem avstralske Slovenije — stran 125.

BOŽJE

misli
IN
ČLOVEŠKE

LETNIK 29 — ŠT. 4
APRIL 1980

ODŠEL JE DOMOV. . .

Rojen 28. sept. 1902 v Kovorju na Gorenjskem.

Duhovnik postal 25. jul. 1927 v Innsbrucku.

Za škofa imenovan 28. febr. 1963

in posvečen 7. aprila v Ljubljani.

Ljubljanski nadškof postal 2. marca 1964.

Za metropolita slov. Cerkve imenovan 22. nov. 1968.

Umrl 25. marca 1980 v Ljubljani.

NA PRAZNIK Gospodovega oznanjenja letos je odšel k Bogu po plačilo za dolgoletno zvesto službo kot nadškof ljubljanski in metropolit DR. JOŽE POGAČNIK. Ravno je odložil breme vodstva nadškofije in slovenske Cerkve ter bi ob nasledniku, novomenovanemu nadškofu dr. Alojziju Šuštarju, užival mirna leta starostnega počitka. "Vaša navzočnost bo še naprej dragocena", mu je dejal v svojem nagovoru ob predaji pomožni škof Lenič, ne sluteč, da je datum komaj dvanajst dni pred smrtjo.

Naj se poslužimo dr. Leničevega klenega orisa ob isti priliki, da seznanimo bralce MISLI z bogatim življenjem pokojnika:

"Božja previdnost vas je skozi desetletja pripravljala na službo ljubljanskega nadškofa. Po temeljiti teološki izobrazbi na univerzi v Innsbrucku, po kaplanskih letih v Kranju in Trnovem v Ljubljani, po vzgajanju stotin mladih ljudi v ljubljanskem Marijanišču; po uredniškem, pisateljskem in pesniškem udejstvovanju, po skrbnem katehiziranju na ljubljanskem učiteljišču, nato po dolгих letih osamitve in trpljenja v ječah, pa spet po obnovljenem delovanju v škofiji, kjer ste postali vzgojitelj bodočih duhovnikov, nato delegat in generalni vikar, desna roka rajnega nadškofa Vovka.

Vse to je bila temeljita in vsestranska priprava za najvišjo službo v nadškofiji, za službo nadpastirja, nadškofa in slovenskega metropolita. Skoro sedemnajst let ste vodili ljubljansko nadškofijo, to nadškofijo, ki je izšla iz vojnih in povojnih razmer pretresena

Mladi Jeremija

*Vlečem za vrvi, da bi zvonil,
da bi me čuli, ljudje,
rad bi oznanjal, svaril.
Mnogo, o ljudstvo moje,
treba je, da govorim.*

*Toda zvon ne zapoje.
Jaz jokam pod njim.*

Jožef Pogačnik

To so pesmi

*To so pesmi,
pesmi moje.
Kdor jih bereš, pusti v miru,
kar v življenja trdem diru
srce si zapoje.*

*Niso pesmi,
ki srce jih sanja,
so le luči, le dognanja,
ki jih sproti
pisal sem na poti.*

*Varuj, Bog, me zdaj oblaka,
ki bi notranjo mi luč zakril.
Srce moje le na to še čaka,
da se čas bo v večnost mi prelil,
v večnosti pristan
čoln moj je naravnat.*

Jožef Pogačnik

in prevejana in je iskala svoj novi obraz v današnji družbi.

Lahko mirno rečemo, da je naša nadškofija v dobi vašega škofovanja stopila v novo, koncilsko in pokoncilsko dobo. Začele so se odpirati možnosti za delo, ki jih prej ni bilo. V teh vaših letih je bilo res izvršeno velikansko delo: poraslo je število duhovnikov, verski tisk je zavzel odlično mesto v naši javnosti, pastoralna in katehetska dejavnost se je razvejala v toliko različnih svetov in komisij, sestankov in tečajev. Liturgija, ki vam je bila vedno tako pri srcu, se je povsem prenovila in dobili smo v lepih izdajah vse bogoslužne knjige.

Razen tega je vaša dejavnost segla prek meja naše nadškofije: vodili ste nekaj let jugoslovansko škofovsko konferenco v veliko zadovoljstvo vseh, bili ste med prvimi člani Sveta evropskih škofovskih konferenc, hodili ste kot zastopnik na zasedanja avstrijske škofovske konference, udeleževali ste se ne samo koncila, temveč tudi različnih evropskih simpozijev. Tako ste naše ime ponesli tudi med druge narode . . .

Kaj naj vam rečemo za vse to vaše pestro delovanje, ko nisem niti omenil vaših vsakdanjih skrbi za vse Cerkve? Naša dolžnost je, da vam ob tem slovesnem trenutku rečemo iskreno: Gospod naj bo vaš plačnik za vse delo, trpljenje, tihe žrtve vsakdana. Vsi vemo, da ste s skrupulozno natančnostjo hoteli v vsem samo služiti božjemu ljudstvu, svojim duhovnikom in škofiji.

Sedaj odhajate, odlagate nadpastirsko palico (. . .). Kristusova ljubezen, ki nas je z vami povezala v eno, naj nas še naprej povezuje, posebej še v medsebojni molitvi."

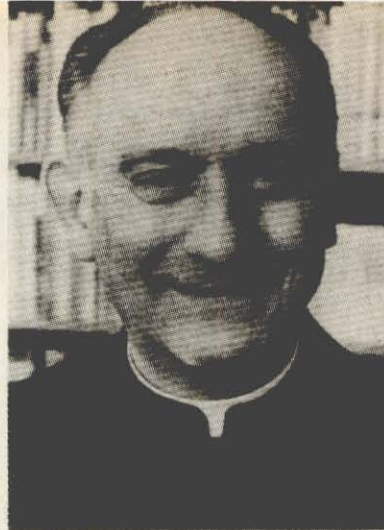
Nadškof Pogačnik bo ostal vsem, ki so ga kdaj koli srečali, v spominu kot markantna osebnost, notranje bogata in brez pridržkov naravnana v duhovnost. Vsakdo je moral ceniti njegovo pokončnost, cepljeno z dobroto. Kot tak je dal s svojim dolgoletnim vodstvom slovenski Cerkvi pečat, ki bo brez dvoma ostal in prinašal tudi po njegovi smrti obilne zrele sadove.

Nadpastir Jožef, počivaj v božjem miru!

Zadnje srečanje s papežem Janezom Pavlom II. ob slovenskem romanju v Rim oktobra lani

Naš novi nadškof in metropolit

Dne 26. februarja ob pol treh popoldne je vatikanski radio objavil veselo novico, da je papež Janez Pavel II. imenoval za novega ljubljanskega nadškofa in metropolita kanonika ljubljanskega stolnega kapitlja, profesorja teološke fakultete, prelata dr. Alojzija Šuštarja. Že prej je o tem imenovanju prelata Šuštarja in nadškofa Pogačnika obvestil beograjski apostolski pronuncij msgr. Michele Cecchini.

Dosedanju ljubljanski nadškof in metropolit dr. Jožef Pogačnik je v skladu s koncilskimi priporočili ob svoji 75-letnici leta 1977 prosil papeža, naj ga razreši službenih vezi z ljubljansko nadškofijo in mu imenuje naslednika. Sveti oče Pavel VI. mu je meseca avgusta 1977 sporočil, da je njegovo odpoved sprejel, a naj počaka kot ljubljanski nadškof toliko časa dokler ne bo imenovan njegov naslednik.

Ko je bilo zadnje čase seveda veliko ugibanja, kdo bo naš novi metropolit, se je vedno znova pojavljalo ime dr. Šuštarja. Mirno lahko trdimo, da je bil to "glas ljudstva", ki nam je v tem primeru še posebej "božji glas".

DOM IN ŠOLANJE NOVEGA NADŠKOFA

Dr. Lojze Šuštar se je rodil 14. novembra 1920 v vasi Grmada nad Trebnjim očetu Alojziju in materi Mariji, rojeni Kukenberger, kot prvi izmed desetih otrok. Vas Grmada je takrat še pripadala župniji Dobrnič, kasneje je bila prefarana v Trebnje kamor je mnogo bliže. Zato je bil novi nadškof krščen v Dobrniču pri istem krstnem kamnu kakor 123 let pred njim naš svetniški kandidat in misijonski škof Friderik Baraga. Šuštarjeva družina je bila trdna in verna kmečka družina. Veliko spoštovanje in ljubezen goji novi nadškof do svoje matere, ki je stara že 85 let in še veliko premoli za svoje. Pravi, da je povsem srečna le takrat, kadar se ob njej zberejo vsi otroci. Mati je novemu nadškofu od prvih dni živela evangelij in mu pridigala veliko bolj z zgledom kakor z besedo. Tako mu je posredovala globoko versko prepričanje za vse življenje. Ko je novi nadškof v Trebnjem dovršil pet razredov ljudske šole, so ga starši zaradi izredne nadarjenosti in pridnosti poslali v škofove zavode v Šentvid nad Ljubljano. Tam se je vseh osem let odlikoval med svojimi sošolci in leta 1940 naredil z odliko tudi maturo na tej klasični gimnaziji. Še isto leto je vstopil v ljubljansko bogoslovno semenišče in je na teološki fakulteti opravil prvi letnik filozofskih študij.

Jeseni leta 1941 ga je ljubljanski škof poslal v Rim v

znani zavod Germanik, kjer je na Gregorijani dokončal filozofske in teološke študije. Naredil je licenciat iz filozofije in doktorat iz teologije. Dne 27. oktobra 1946 je bil v Rimu posvečen za duhovnika in je na praznik vseh svetih opravil tudi tam novo mašo.

ŠVICA — DRUGA DOMOVINA

Ko je leta 1949 dokončal študije v Rimu, se ga je lotila huda bolezen na pljučih. Prijatelji in dobrotniki so mu pomagali, da je odšel na zdravljenje v Svico. Tam je postal hude operacije in bil dolgo med življenjem in smrtjo. To je bila posebna življenjska šola, ki ga je obogatila. Najbrž ima od takrat velik smisel za diakonijo, strežbo potrebnim, saj je sam občutil pomoč dobrih ljudi, ki so mu stali ob strani in mu pomagali. Škof v starodavnem Churu ga je sprejel v službo in ga najprej nastavil za kaplana v znanem letoviškem kraju St. Moritz (1949—1951). Zatem je dobil mesto profesorja filozofije in verouka na liceju Maria Hilf v Schwyzu (1951—1963). Ko je zaslovel zaradi bistrine v učenju in pisanju, so ga povabili v Chur, kjer je jeseni 1963 začel bogoslovcem predavati moralno bogoslovje. Vmes je bil tri leta (1965—1968) tudi ravnatelj semenišča. Leta 1968 je postal rektor nove Visoke bogoslovne šole v Churu. Tega leta ga je škof Johannes Vonderach imenoval za škofovega vikarja. V tem času je mnogo predaval na bogoslovnih tečajih za laike v Zürichu in Baslu, in še na raznih bogoslovnih tečajih po Švici, Nemčiji, Avstriji, Italiji in Franciji.

Ob vsem tem je opravljal še druge službe. Bil je referent za tisk pri švicarski škofovski konferenci, predsednik duhovniškega sveta za škofijo Chur, predsednik uredniškega odbora tednika Kirchenzeitung. Več let je bil tudi predsednik tako imenovane mešane komisije, ki je urejala razmerja med škofi in duhovniki. Znano je, da je bil duša najprej sinode v Churu, nato pa še skupne švicarske sinode 1972.

Od leta 1971 do 1976 je opravljal pomembno službo stalnega tajnika Sveta evropskih škofovskih konferenc (CCEE). Radi bi ga bili še in še obdržali v tej službi.

Ostal je član tajništva. Kot tajnik CCEE je organiziral drugi simpozij evropskih škofov v Churu. Je tudi član mnogih evropskih teoloških in filozofskih združenj.

Ves ta čas je veliko pisal. Izdal je več knjig, predvsem z moralnega področja. Nešteto je njegovih člankov po raznih revijah. V Švici so ga dobro poznali tudi necerkevni krogi, saj so ga povabili kot člana v komisijo za revizijo švicarskega kazenskega zakonika.

DOMOVINA KLIČE

Čeprav je dr. Šuštar v Švici pognal tako globoke korenine in so ga Švicarji imeli za svojega, saj so mu nekateri rekli kar "der zweite Bischof von Chur", je vendarle ostal z vsem srcem in z vso dušo Slovenec. Švicarski Slovenci bi znali povedati, kako je z njimi vedno vzdrževal žive stike in jim vsestransko moralno in gmotno pomagal. Kakor hitro mu je bilo mogoče, je rad zahajal domov v Slovenijo, posebno na obisk k svoji materi. Z rajnim ljubljanskim nadškofom Antonom Vovkom sta se že dogovarjala za vrnitev domov. Žal takrat to ni bilo mogoče. Škof Vonderach ga je na vsak način hotel še imeti v škofiji. Preprosil je nato nadškofa Pogačnika, da mu je dovolil inkardinacijo v chursko škofijo.

Leta 1976 smo ga spet začeli vabiti domov. Vedno je rekel, da je pripravljen priti, če je to v resnici božja volja. Spet je bil vpisan v seznam duhovnikov ljubljanske nadškofije in prve dni januarja 1977 se je za stalno vrnil domov. Bil je te vrnitve resnično vesel. Sam je rekel, da se je v Švici kljub vsej naklonjenosti le čutil tujca, ker je domovina samo ena. Ljubljanski nadškof Pogačnik ga je že januarja 1977 imenoval za stolnega kanonika in arhidiakona in nato so deževale še druge službe. Postal je referent slovenskih škofov pri Zvezi višjih redovnih predstojnikov in predstojnic, teološka fakulteta ga je takoj povabila kot rednega profesorja-gosta in je predaval izbrana vprašanja iz moralne teologije. Prevezl je komisijo za koordinacijo verskega tiska in jo uspešno vodil. Veliko truda je posvetil pastoralnim svetom po naših župnijah, pomagal je ustanoviti komisijo za diakonijo

pri pastoralnem svetu in še bi lahko naštevali. Ves čas je veliko pisal v vse naše revije in časopise, še več predaval po raznih tečajih. Za Mohorjevo družbo je letos napisal knjigo o prenovi v Cerkvi po svetu, ki bo v kratkem izšla.

Bil je iskan voditelj duhovnih vaj za različne stanovce. Njegove duhovne vaje in njegove pridige so izrazito biblične. Dobro poznanje svetega pisma daje posebno moč njegovim besedam.

Nadškof mu je takoj izposloval iz Rima dovoljenje za izrednega birmovalca. To službo je dolga leta opravljal tudi že v Švici. Tako je v treh letih obiskal že veliko naših župnij in se srečeval z našimi duhovniki in verniki.

Čeprav ni več v Švici, ga od zunaj še vedno vabijo kot predavatelja na simpozije in tečaje.

+

Še zdaleč nisem mogel zajeti v tem kratkem opisu osebnosti in delovanja našega novega nadškofa. Že iz povedanega pa si lahko ustvarimo prepričanje, da nas ima Bog resnično rad, ker nam ga je dal in obdaril s tako velikimi talenti. Še bolj pa nas ima rad, ker nam ga je vrnil in ga postavil na najvišje mesto v Cerkvi na Slovenskem. Vemo, kako je skromen, ljubezniv, razumevajoč, odprt in široko razgledan na vse strani. Poznajo ga sedaj že kar dobro naši duhovniki in verniki, zato ga vsi sprejemamo z veseljem, ljubeznijo, spoštovanjem in navdušenjem kot tistega, ki nam ga je v resnici Bog poslal za pastirja in voditelja naših duš. Dobro se zavedamo, on sam pa še najbolj, da služba, ki jo sprejema, ne bo služba časti, pač pa nenehno tiho in vztrajno služenje ljudstvu in junaško premagovanje vseh vrst težav, ki se mu bodo sleherni dan postavljale na pot. Zato sem prepričan, da ga bodo vsi ljudje dobre volje podpirali s svojim iskrenim sodelovanjem in nenehno molitvijo, da bo "zvesto vodil zaupano mu ljudstvo in svetu uresničeval skrivnost Cerkve". Vsi mu danes kličemo: Na mnoga, blagoslovljena leta!

+ STANISLAV LENIČ
pomožni škof

Grb novega nadškofa in metropolita Šuštarja:
seme pada v odprto zemljo in obrodi sad: žitni klas.
Nadškofovo geslo je: SPOLNJEVATI BOŽJO VOLJO.

Kaj pomeni odgovornost

"Nobenega čuta odgovornosti nimajo, popolnoma neodgovorno se odločajo in delajo." Take in podobne tožbe je slišati na etičnem področju. S tem je mišljena lahkemiselnost in brezskrbnost, v kateri se človek komaj ali nič ne ozira na posledice svoje odločitve, bodisi zase ali za druge. Kdor tako ravna, lahko sebi in drugim silno škoduje. Zato ljudje pričakujejo in zahtevajo odgovornost predvsem od tistih, ki odločajo ne samo o samem sebi, ampak tudi — ali predvsem — za druge in za družbo.

Zavest odgovornosti in vprašanje kako budit, poglobiti in utrditi to zavest in človeka tako vzgojiti, da bi bil dovolj zrel in močan za prevzem odgovornosti, je postala ena glavnih tem v današnjem času. Da je odgovornost v zakonski skupnosti in družini, ko gre vedno tudi za druge in za prihodnost, posebno važna, je jasno.

Odgovornost pomeni, da se človek zaveda, da mora nekomu polagati račun in dajati odgovor o svojem odločanju. Račun in odgovor pa je mogoče pričakovati le od nekoga, ki se zaveda, kaj dela, ali bi se tega vsaj moral zavedati, ki more presoditi posledice svojih dejanj. Odgovoren v pravem smislu more biti le zrel človek. Odgovornost otroka ali v svojem spoznanju in svobodnem odločanju omejenih ljudi je sorazmerno majhna. Kdor pa je na "odgovornem" mestu, mora biti zmožen odgovornost tudi prevzeti in se je zavedati.

Človek je odgovoren najprej pred samim seboj, pred svojo vestjo. Ta notranja osebna zavest odgovornosti je temeljnega pomena. Ne sme obstajati le v izgovarjanju na druge, kakor da bi bili ti vsega krivi, tudi ne le v zagovarjanju in opravičevanju samega sebe. Brez-pogojna in popolna odkritosrčnost je edina resnična oblika prave odgovornosti.

Ker je človek družbeno bitje in imajo njegove odločitve tako ali drugače vedno tudi posledice za druge, včasih celo izredno velike in dolgotrajne, se mora zavedati tudi odgovornosti pred družbo in pred javnostjo. Tiste, ki imajo javne službe, družba na različne načine kliče na odgovor. Ali more družba do zadnjega ugotavljati njihovo osebno moralno odgovornost in pravilno presoditi zasluge ali krivdo, je drugo vprašanje. Kdor se ne čuti najprej v svoji vesti odgovornega, ampak mu je vse to le družbena zadeva, najde veliko izgovorov, da zvrne svojo odgovornost na druge.

Kristjan pa se zaveda, da ni odgovoren le pred lastno vestjo in pred družbo, ampak končno pred Bogom. Čeprav Bog ne dela računov vsako soboto in večkrat dolgo čaka, preden pokliče človeka na odgovor, pred njim nič ne zastari ali se izgubi v pozabo. Zavest odgo-

vornosti pred Bogom daje človeškemu življenju tisto zadnjo resnost, ki odločanje v dobrem in slabem pokaže v vse drugačni luči. Kjer se ljudje ne zavedajo svoje odgovornosti pred Bogom, sčasoma kaj lahko pozabijo tudi na svojo odgovornost pred lastno vestjo in pred družbo.

Nihče pa ni odgovoren samo zase, ampak vedno hkrati tudi za druge. Čim bolj je kdo z drugimi povezan v življenjski skupnosti — in kje je ta večja kot v zakonu in družini — tem večja je njegova soodgovornost za druge.

Zaradi povezanosti med ljudmi in zaradi medsebojne soodgovornosti drug za drugega pa nihče ni odgovoren osamljeno in le sam, ampak vedno skupaj z drugimi. Taka soodgovornost pa ne pomeni, da bi se človek mogel izgovarjati z neko kolektivno ali množično odgovornostjo in se sam tako rekoč anonimno izmuzniti. Odgovornost ostane tudi v obliki skupne soodgovornosti čisto osebna zadeva. Kako je soodgovornost natančno porazdeljena, koliko pomeni razbremenitev tega in obremenitev onega, ljudje sploh ne morejo natančno ugotoviti. To je stvar vsevednega Boga.

Zavest odgovornosti in soodgovornosti zase in za druge je znamenje zrelega človeka in zrelega kristjana. Ker smo vsi le na poti k tej zrelosti, smo tudi v tem drug za drugega odgovorni — kje bolj kot v zakonu in družini.

LOJZE ŠUŠTAR

Še bo prišla. . .

PIERRE

L'ERMITE

KMALU se je pokazalo, da bom imel v pariškem Montmartru drugačne dušnopastirske skrbi in delo kot pa v Chaillot.

Pravkar sem odmaševal v cerkvi svetega Janeza in se mudil v zakristiji. Pa ti naenkrat — no, kar priznajmo! — vdere noter mlado dekle. Obraz ima ves napudran in načičkan, obleka je cigansko pisana. Naravnost našemljena je.

Kar takoj me nagovori in pozna se ji, da je že vajena takih razgovorov z neznanimi moškimi. Nobenega strahu ne kaže.

“Bi mi lahko posodili deset frankov? Nujno jih potrebujem!”

Začuden jo pogledam.

Pa tudi ona me zdaj začudena ogleduje. Zdi se mi, da vidim v njenem neprisiljenem pogledu posebne vrste sočutje. Le zakaj neki?

“Ste vi novi župnik?”

“Uganili ste!”

“Ah, tako! Potlej seveda ne morete vedeti . . . No, vam pa na hitro povem. Veste, igram vlogo ‘služkinje’ v igri ‘Grofica Trevniška’. Vsak večer nastopamo. Čudovito mi je uspelo igrati tisto ‘služkinjo’. Imam naravnost sijajne izglede. Toda sinoči mi je rekel naš ravnatelj s prijaznim smehljajem, kot zna le on, da me bo vrgel pri vratih ven, če mu pridem še enkrat s temi navadnimi usnjenimi čevlji pred oči . . .”

“Tam v Caillot, kjer sem bil doslej za župnika, sem poznal celo vrsto družin. Služkinje so povsod nosile samo usnjene čevlje”, sem podvomil.

“Če pa stari noče! Kaj morem jaz zato! On

zahteva bele čevlje iz atlasa. In ker ima denar ter nas plačuje, ga moram pač ubogati.”

“Tu se motite!”

“In če se? — Možakar je pač tak.”

“Že prav. In? . . .”

“Čisto izprašena sem.”

“Kaj se to pravi?” nisem razumel.

“Da nimam niti groša. Saj ne rabim veliko. Pri starinarju tam za vogalom sem videla še kar lep par čevljev iz atlasa. Za dvajset frankov. Pa poznam tiste pijavke. Če ga zna človek prijeti, jih bo dal za deset. In ravno teh deset frankov bi si rada pri vas izposodila. Sami vidite, da sem skromna v svojih željah.”

Zasmililo se mi je to mlado dekle. Pa sem ji dal dvajset frankov.

Ko je odhajala, mi je za slovo še rekla, da sem “prima fant” in da mi bo denar vrnila, če se ji bo kdaj kolo sreče zaobrnilo. Seveda ji nisem resno verjel. V takih rečeh sem imel le predobre — boljše rečeno: presneto slabe — izkušnje . . .

*

Kako sem se začudil, ko je dvajset let pozneje prišla v mojo pisarno lepo oblečena gospa. Takoj po pozdravu je odprla ročno torbico, vzela iz nje veliko pisemsko ovojnico in mi je ponudila:

“Dva tisoč frankov. Moj denar za cerkev — potem pa še star dolg posebne vrste z obrestmi vred . . .”

“Posebne vrste dolg? Saj vas ne razumem . . .”

“Mar me res ne poznate več?” se je prijazno nasmehnila.

Še bolj natančno sem jo pogledal, pobrskal po spominih zadnjih let, a brezuspešno.

“Žal, pa se res ne spomnim . . .”

“Tista ‘služkinja’ sem. Še veste: pri igri ‘Grofica Trevniška’. Takrat ste mi posodili dvajset frankov. Za bele čevlje iz atlasa. Šele prišli ste takrat v Montmartre. — Sicer je to še ‘krivičen denar’, pa drugega zaenkrat nimam. Pride pa od srca.”

“Kje stanujete?”

“V hotelu.”

"Tako, v kakem malem hotelu? Pa se vam je kolo sreče zaobrnilo v teh letih?"

"Že, precej bolje mi gre sedaj, ampak . . ."

"Kaj — ampak?"

"Nisem tako srečna, kot si vi morda mislite . . ."

"Zamišljen sem ostal v sobi, ko se je poslovila.

Slišal sem jo, kako je počasi odhajala po stopnicah.

Gotovo bo nekega dne spet prišla . . .

In ker je bil tisti denar, kakor je sama rekla, "krivičen", sem vtaknil povrnjeno vsoto z obrestmi vred v blagajno za reveže . . .

KAJ PRAVI STATISTIKA

NAJ objavimo nekaj uradnih avstralskih statističnih podatkov v prikaz, kako se z leti spreminjajo razmere in etnični odnosi. Avstralski Slovenci poleg splošne problematike zlasti z zanimanjem gledamo na avstralsko-jugoslovanske državne odnose in zasledujemo njih razvoj.

O AVSTRALSKIH VIZAH, ki jih izdaja naša ambasada v Beogradu, spodnja tabela za zadnjih deset let kaže, da pritok jugoslovanskih državljanov v Avstralijo postopoma pada, število obiskovalcev pa znatno narašča.

Naseljenci Obiskovalci

	Naseljenci	Obiskovalci
1969—70	10 553	310
1970—71	11 121	373
1971—72	7 399	471
1972—73	5 434	791
1973—74	5 184	1 413
1974—75	2 850	1 972
1975—76	2 086	2 466
1976—77	1 874	2 800
1977—78	1 938	3 174
1978—79	1 367	4 272

V primerjavo naslednje tabele nakazujejo spremembe celotnega vseljevanja v Avstralijo in države oz. predeli sveta, iz katerih prihaja največ naseljencev:

Prihod naseljencev

	s podporo	brez podpore	skupaj
1969—70	131 868	53 231	185 099
1970—71	119 847	50 164	170 011
1971—72	82 343	50 376	132 719
1972—73	56 969	50 432	107 401
1973—74	50 644	62 068	112 712
1974—75	36 234	52 913	89 147
1975—76	18 518	34 230	52 748
1976—77	15 459	57 730	73 189
1977—78	20 181	55 551	75 732
1978—79	18 968	49 781	68 749

Države iz katerih prihajajo naseljenci:

	1978—79		1968—69	
	mesto	v %	mesto	v %
Nova Zelandija	1.	18.5	5.	4.5
Britanija	2.	18.5	1.	45.9
Malazija	3.	13.6	25.	0.5
Južna Afrika	4.	4.3	23.	0.5
Italija	5.	2.9	2.	7.5
Hong Kong	6.	2.8	24.	0.5
Vietnam	7.	2.8	ni podatkov	
Filipini	8.	2.1	35.	0.1
USA	9.	2.0	8.	1.9
Jugoslavija	10.	1.9	4.	4.9
itd.				

Predeli sveta, odkoder prihajajo naseljenci:

	1978—79	1968—69
	v %	v %
Azija	29	4
Oceanija	21	5
Britanija in Irska	19	46
Južna Evropa	9	22
Afrika	6	2
Severna Evropa	5	13
Srednji Vzhod	4	4
Južna Amerika	4	1
Severna Amerika	3	3

Priseljenci zaposleni po industrijah:

	1978	1972
	v %	v %
Težka industrija	30.2	35.4
Trgovina na debelo in drobno	18.9	17.8
Javne službe	13.5	10.1
Gradbeništvo	9.4	10.3
Mala industrija in obrt	6.9	7.2
Gostinstvo	6.1	5.8
Zavarovalništvo	6.0	5.7
Prevoz in skladišča	4.8	4.5
Poljedelstvo in rudarstvo	3.5	2.9
Iskanje prve zaposlitve	0.7	0.3

Poglejmo nekaj avstralskih vzrokov, ki vplivajo na zniževanje števila naseljencev iz Jugoslavije.

Po sklenjenem dogovoru med avstralsko in jugoslovansko vlado (1970), ki je urejeval tudi podpore za prevoz delavcev, je pričelo naseljevanje počasi padati.

Laburistična vlada (1974), ko je naraščala večja brezposelnost, je uvedla omejitve vseljevanja. Pravtako je odložila pogajanja za podaljšanje dogovora o vseljevanju iz Jugoslavije. Od takrat naprej so prihajali samo še svojci družin in delavci, ki jih je avstralska industrija še potrebovala.

Liberalna vlada (1978) se je odločila za spremembo politike glede naseljevanja. Ta se kaže v olajševanju združevanja družin; ukinitve letne kvote 70 000 in uvedba triletnih programov, orientiranih na potrebe in stanje našega gospodarstva; usmerjevanje naseljevanja brez diskriminacije. Za boljše izbiro naseljencev je uveden točkovni večfaktorski ocenjevalni sistem — NUMAS (Numerical Multifactor Assessment System).

Po obisku federalnega ministra g. M. J. R. Mackellarja v Beogradu (1978) so obnovili razgovore glede vseljevanja jugoslovanskih državljanov. Ti razgovori se nadaljujejo med ambasadami. A vskladovanje obojestransko sprejemljivih pogodbenih odnosov med različnimi gospodarskimi in političnimi sistemi ni lahka zadeva.

Število jugoslovanskih obiskov v Avstralijo postopoma narašča. Posebno odkar so uvedene znižane cene za turistične vožnje. Zaznamovan je tudi porast kulturne in športne izmenjave. To velja za akademike in študente, umetnike ter športnike.

Spodnja tabela prikazuje v odstotkih, koliko obiskovalcev je prišlo v preteklem letu

iz posameznih jugoslovanskih republik:

	v %		v %
Makedonija	41	Bosna in Hercegovina	9
Srbija	26	Slovenija	2
Hrvaška	21	Črna gora	1

Tabela prekomorskih obiskovalcev za leto 1978 kaže namen obiska Avstralije:

	Potnikov	v %
Počitnice	220 064	34.9
Obisk sorodnikov	173 568	27.5
Poslovne zadeve	92 936	14.7
Prehodno	57 501	9.1
Razno	41 569	6.6
Začasna zaposlitev	15 484	2.5
Študij	10 579	1.7
Zborovanja	10 090	1.6
Spremljava potnikov	8 804	1.4
Skupaj	630 595	

AVSTRALSKO DRŽAVLJANSTVO je v letu 1978—79 sprejelo 55 926 oseb. Od tega bivših državljanov:

Britanije	14 419	Malte	1 276
Jugoslavije	7 563	Cipra	1 087
Italije	5 837	Filipinov	1 009
Grčije	5 179	Indije	935
Libanona	1 959	Nemčije	933
		Itl.	

Ministrstvo za naseljevanje in etnične zadeve je močnejša veja federalne vlade. Zato za konec samo nekaj podatkov o obsegu njegovega dela. Vsako leto prejme okoli en milijon vprašanj. Obravnava okoli 400 000 prošenj za naselitev, izbere in odobri okoli 85 000 dovoljenj. Ker se okoli 15 000 oseb tudi izseli iz Avstralije, ostane čisti dotok novonaseljencev okoli 70 000 ali pa več, kolikor pač dovoljujejo spremenljive gospodarske razmere.

Ministrstvo zaposluje 1 836 nameščencev; od teh je zaposlenih v Canberri 683, v inozemstvu v 31 državah 144 oseb, ostali nameščenci pa so porazdeljeni v uradih po glavnih mestih Avstralije.

V Avstraliji ni tajna, koliko stane vzdrževanje posameznega ministrstva. V preteklem finančnem letu so bili celokupni izdatki za naše ministrstvo za naseljevanje in etnične zadeve 61.8 milijonov dolarjev. Za plače je šlo od tega 20.8 milijonov, za tečaje angleščine 18.0, podpore za vseljevanje so vzele 8.6, poština 2.0, stroški deportacij 1.2 milijona itd. — Odhodna taksa, ki jo mora vsak plačati za potovanje iz Avstralije, pa je prinesla 12 milijonov dohodka.

(Viri: Australian Bureau of Statistics, Department of Immigration and Ethnic Affairs.)

POGLAVJE O KOŠIRJU v ameriški publikaciji

Novo priznanje Slovincem

DNE 22. julija 1979 je v Clevelandu izhajajoči ameriški dnevnik "The Plain Dealer" objavil sliko mehiške znamke v čast Angleža Sir Rowland Hilla kot izumitelja poštne znamke. Ameriški časnikar Stephen Esrati je po avstrijskih virih omenil tudi **"Laurenza Koschierja iz kraja Bischoflack na Kranjskem (Upper Carniola), v čigar čast so leta 1979 Avstriji izdali znamko"**. Že 5. avgusta istega leta pa je ta največji ameriški dnevnik v državi Ohio objavil nov članek pod naslovom **"Slovenian Historian Clarifies Issue"** (Slovenski zgodovinar pojasni zadevo), kjer objavlja poročilo univ. profesorja dr. Edija Gobca o Slovincu Lovrencu Koširju iz Spodnje Luše pri Škofji Loki kot resničnem očetu poštne znamke. Poročilo je bilo za uredništvo tako prepričljivo, da je ob sliki jugoslovanske znamke (s sliko Koširja in njegove rojstne hiše iz leta 1948) tiskala vrstico: **"Lovrenc Košir je izumil znamko."**

Slovenski listi v Clevelandu so o tem slovenskem uspehu v ameriški javnosti molčali. Nek pristranski uvodničar je le pet dni po objavi članka v ameriškem časopisu celo udaril po ljudeh, ki posvetijo pretežni del svojega življenja odkrivanju raznih slovenskih velikanov, kar je enostavno ožigosal kot šovinizem in pretiravanje, ki se mu tujci smeji. Na srečo so tujci pokazali mnogo več spoštovanja do slovenskih podvigoov kot ta slovenski uvodničar. Ne poznamo nikogar med skoraj pol milijona naročnikov ameriškega lista, ki bi se bil posmejal slovenskemu očetu poštne znamke Koširju. Pač pa je sredi avgusta dobil prof. Gobec pismo iz ameriške prestolnice Washingtona. V njem mu je ameriški znanstvenik in filatelista dr. Abdul G. Khan sporočil, da mu je nek ameriški prijatelj iz Clevelanda poslal izrezek o Koširju iz dnevnika "Plain Dealer". Dr. Khan, ki je zaposlen kot višji analizator pri ameriskem ministrstvu za zdravstvo, vzgojo in socialno skrbstvo, je profesorja Gobca naprosil, naj napiše obširnejšo angleško razpravo o Koširju in obljubil, da jo bo objavil v knjigi "Austro-Hungarian-Slavic Postal History Project" — torej v ameriški in mednarodni publikaciji o zgodovini pošte

v avstrijskih, madžarskih in slovanskih deželah. Pred kratkim je res prišla na trg 104 strani obsegajoča angleška publikacija, ki objavlja kot "special feature" (izredni prispevek) obsežno in skrbno dokumentirano razpravo o Slovincu Koširju kot očetu poštne znamke.

Prof. Gobec v razpravi najprej predstavi zgodovinsko in sociološko ozadje in zorni kot, iz katerega je treba ocenjevati Koširjevo delo na področju poštne reforme in izuma poštne znamke. V drugem delu razprave objavlja Koširjev življenjepis, v tretjem delu pa prikaže Koširjeve dalekosežne poštne reforme, ki so žal od začetka naleteli le na gluha ušesa ljudi, ki niso znali ceniti njegovih zamisli in dela. V četrtem delu razprave avtor primerja Koširjev doprinos s predlogi Angleža Sir Rowland Hilla in Škota James Chalmersa, ki sta bila doslej v svetu najbolj priznana kot očeta poštne znamke. Z močno dokumentacijo iz angleških, nemških, slovenskih, srbskih in francoskih virov končno avtor neizpodbitno dokaže naslednje zaporedje prvih predlogov za uvedbo poštne znamke:

1. Slovenec Lovrenc Košir je poslal svoj predlog za uvedbo poštne znamke avstrijskemu finančnemu ministrstvu meseca decembra leta 1835;
2. Anglež Sir Rowland Hill je prvič predlagal poštno znamko šele januarja leta 1837; in
3. Škot James Chalmers je, v kolikor je mogoče dokazati, predložil svoj predlog za poštno znamko šele februarja leta 1838.

Glede zgornjih datumov za Hilla in Chalmersa se v glavnem strinjajo vodilni angleški strokovnjaki, kot tudi važnejši proučevalci poštne zgodovine drugih dežel. Na strani 65 prof. Gobec objavlja fotografsko reprodukcijo pisma avstrijskega poštne ministristva z dne 22. maja 1836, v katerem ministristvo potrjuje sprejem Koširjevega predloga nalepne poštne znamke z dne 31. decembra leta 1835. Tako avtor z verigo dejstev in neizpodbitnih dokumentov dokaže, da je resnični oče ali izumitelj poštne znamke Slovenec iz okolice Škofje Loke, Lovrenc Košir. Urednik publikacije dr. Khan pa je zapisal, da je ta razprava izreden doprinos k svetovni zgodovini pošte in poštne reforme, saj je to doslej naj-

izčrpnješe delo o Koširju v angleškem jeziku. V poglavju sta objavljeni tudi sliki jugoslovanske in avstrijske znamke v čast Koširju, poleg slik Škofje Loke in Ljubljane. Ker bo ta publikacija prodrla tudi v vodilne knjižnice in na poštna ministrstva številnih držav in jo je uredništvo že razposlalo tudi vodilnim filatelističnim organizacijam po vsem svetu, obstoja upanje, da bo svet dobro stoletje po Koširjevi smrti končno le priznal Slovenca Koširja kot resničnega očeta in izumitelja poštne znamke.

Naj tu še omenimo, da je Slovenski ameriški inštitut (Slovenian Research Center of America), ki ga vodi prof. Edi Gobec, že lani poleti sprožil akcijo za izdajo ameriške znamke v čast Koširju. To akcijo je podprl vodilni ameriški filatelist, dr. Khan, ki osebno pozna vrhovnega ravnatelja ameriških pošt, Mr. Bolgerja, s katerim je zastopal Ameriko pri odkritju poštne muzeja v Parizu. Zelo zanimivo je tudi dejstvo, da je generalna direkcija mehiških pošt dne 5. decembra 1979 sporočila prof. Gobcu, da so v Mehiki ustanovili posebno komisijo, katere naloga bo, da skrbno prouči delo in zasluge slovenskega poštne reformatorja Lovrenca Koširja.

Kdor koli bi želel podpreti izid ameriške poštne znamke v čast Koširja, naj to željo sporoči na naslednji naslov:

Hon. William F. Bolger,
Postmaster General,
475 L'Enfant Plaza West, S.W.,
Washington, D.C. 20260 USA.

Slovenski ameriški inštitut pa vabi slovenske organizacije, ustanove in ugledne posameznike, da se zavzamejo za izid Koširjeve znamke tudi v raznih drugih državah, kot n. pr. v Italiji, Franciji, Nemčiji, Sovjetski zvezi, Argentini, Braziliji, Avstraliji in drugod. Organizacije in ustanove, ki se bodo resno zavzele za nadaljni Koširjev prodor v široki svet, dobijo brezplačno kopijo dr. Gobčeve razprave in dokumentov, če pišejo na naslov:

Slovenian Research Center of America, Inc.
29227 Eddy Road
Willoughby Hills, Ohio, 44092, USA.

Naj mimogrede omenimo, da bo izšlo poglavje o Koširju tudi v obširni angleški knjigi o slovenski dediščini, ki jo je s sodelavci pripravil prof. Gobec in bo izšla v nekaj mesecih.

Veseli smo, da vkljub vsem težavam in polenom pod noge slovensko ime prodira v svet in se tako Slovenci tudi v svetovni javnosti vedno bolj uveljavljamo kot izredno žilav in ustvarjalen narod.

S. R. C.

Pomladni pozdrav s slovenske zemlje.

Preljubo veselje, oj kje si doma...?

Na trati za kozolcem sta se igrali — kot se male deklice tako rade igrajo — „kuhinjo“. Deska, položena čez dve poleni, je bila miza in štedilnik, razne škatljice in pokrovčki pa kuhinjska posoda. Pripravljali sta zelenjave in iz mokre prsti delali hlebčke, kakor mama doma dela prave hlebčke. Kot hudourni oblak je izza vogala pridrvel sosedov starejši sin. Ustavil se je, kot da ga vse zelo zanima. Z resnim obrazom je spraševal mali kuharici, kaj bomo danes dobrega jedli. Ko se je naveličal, je nogo, ki je tičala v težkem športnem čevlju, krepko postavil na konec deske, da se je privzdignila in so vse kuhinjske dobrrote s posodo vred zletele v zrak. Kot bi ugasnil dve sonci, sta se stemnila prej tako srečna obrazka. Debele solze so se ulile po rožnatih licih, ki sta si jih otirale z umazanimi ročicami.

To je zgodbica iz življenja malih, ki pa je podoba tudi življenja nas odraslih. Srečni smo včasih, veseli dela in uspehov. Kot iz jasnega neba udari nesreča, ki uniči ves naš trud in prevrne vse lepe načrte. Spominjam se kmeta. Tako ponosno je vedno stopal po svojem lepem polju. Tokrat so bili njegovi koraki negotovi, postava je bila sključena. Kot starček je stopal med svojimi njivami, na katere je pred par urami nevihta nasula ledenega zrnja. Žalostna slika je bila to: po toči uničeno polje in zaskrbljeni kmet. —

Obstalo je podjetje. Kako je zadelo očeta mlade družine z nedodelano hišico! — Bolezen je ugrabila številni družini mater ali očeta. Še in še bi lahko naštevati nezgode, ki kalijo srečo našega bivanja na zemlji. Zdi se, da je tudi naš svetniški Slomšek predobro poznal nesrečo in bridkost, da se je v svoji pesmi

o veselju napotil črez hribe in doline iskat „preljubo veselje“. A ne samo on. Mi vsi iščemo veselja, hočemo biti srečni. Veselje je pol zdravja. Človek, ki ga vedno tare žalost, postane bolan. Morda to hrepenenje po veselju in razveseljevanju ni nikdar tako očitno kot ravno v pustnih dneh. Ljudje drviijo na veselice, hočejo biti srečni, veseli, pozabiti vsaj za nekaj ur, kar jih v življenju tako tare. Le žal, da se mnogokrat vračajo s težko glavo, razočarani nad svetom in samim seboj.

Srce človeško je pač ustvarjeno za veselje. Tudi Cerkev nas v svojih molitvah in pesmih spodbuja k veselju, saj ve, da so srca njenih otrok ustvarjena za večno veselje. In zato tudi ljudi, ki živijo v tej zavesti, ne more streti nobena preizkušnja. Res je. Človek se ne more vedno smejeti, biti „židane volje“.

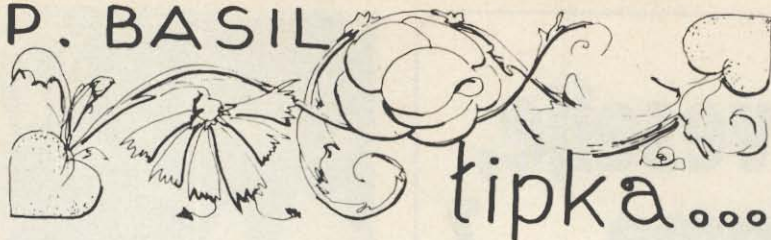

Pregovor pravi: „Kako lep je resen obraz, iz katerega se smejejo samo oči“. Iz takih oči sije sreča tudi tedaj, ko srce stiska žalost in človek tava v brezupni temi. V takem srcu biva Bog. Kjer je Bog, tam ni obupa, ne žalosti, v Bogu je mir, sreča, veselje. Takole konča Slomšek svojo pesem:

„Le eno veselje še čaka
na me!

V prelepi deželi, kjer mlado
je vse“.

P. P.

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr.
Stan Zemljak O.F.M., Baraga House
19 A'Beckett St., Kew Vic., 3101
Tel.: 861-8118 in 861-7787

Slovenske sestre — frančiškanke
Brezmadežne, Slomšek House
4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 861-9874

● Moram reči, da so potekli letošnji velikonočni prazniki mirno in lepo. Tudi vreme je bilo na naši strani in vse obrede, najavljene za zunaj, smo opravili pri votlini. Pri velikonedeljski deseti maši nas je sicer s par kapljami strašil dež, hujšega pa ni bilo. Enako ne mraza in ne vetra, da nam velikonočna sveča ni nič ugašala, kot večkrat prejšnja leta. Tudi vse to je pripomoglo, da je bila udeležba zadovoljiva. Vsi, ki so sledili lepim in pomenljivim obredom, so bili zadovoljni. Končno: tako daleč od doma sodelovati pri slovenski veliki noči res ni kar tako. Sicer je naše Vstajenje kaj skromno in prav tako naša procesija, če jo primerjamo z mnogimi po domačih farah; a vseeno je doživetje, ki nam po svoje pomaga ohranjati zavest, da smo kristjani. Naj obrede duhovni darovi velike noči v nas trajne sadove!

Zdi se mi, da se je število spovedi malo dvignilo, tako v Melbournu kakor po drugih krajih, kjer pred prazniki obiskujemo rojake. Rad bi se tu oprostil rojakom v North Altoni, ki so jim v farnih oznanilih po pomoti dali napačen datum slovenskega spovedovanja. Sicer je večina brala spored v MISLIH oz. v velikonočnem pismu; kdor pa se je zanesel na farna oznanila, je žal prišel k spovedi dan prekasno . . .

● Iz srca se zahvaljujem vsem, ki ste kakor koli pomagali pri pripravah ali sodelovali pri obredih. Posebej naj omenim poleg organistinje s. Silvestre in pevcev zlasti zakristanko s. Pavlo, ki je imela ves veliki teden dela čez glavo.

Zahvaljujem se tudi vsem, ki ste vrnili velikonočne kuvertice z darovi v pomoč našemu verskemu središču. Do danes se je vrnilo 382 kuvertic, skupna vsota darov v njih pa znaša \$3,904.80. Ker še vedno prihajajo in bodo vse do konca meseca in čez, to še ni končna številka.

● Nabirka velikega petka, vsako leto za vzdrževanje romarskih krajev po Palestini, ki jih je v zemskem življenju s svojimi obiskom posvetil Jezus sam, je letos dosegla vsoto \$207.33. Je pa v tej številki ključena tudi vsota 150 dolarjev neznanega dobrotnika. Bog povrni in vsem ostalim!

● Nabirka PROJECT COMPASSION je do danes prinesla v vrnjenih postnih šparovčkah \$304.15, kar pa seveda še ni končna vsota. Lepo prosim, da bi šparovčke vsi čim prej vrnili, da zaključimo nabirko. Kot smo omenili, bomo polovico poslali Fondu naše nadškofije

14. aprila 1980 ●

za nerazvite dežele, polovico pa dobijo naši posinovljeni misijonarji v Togu.

● Pri obredih velike sobote (5. aprila) smo to leto krstili **Antona Franka**, novega člana družine Franka **Plesničarja** in Angele r. Prosenik. Prinesli so ga iz Macleoda. Bil je kaj potrpežljiv kljub pozni uri in ni prav nič jokaj. Tako so vsi prisotni lahko sledili besedilu in obredom krsta, da so kmalu potem lepo pripravljene obnovili lastne krstne obljube.

Poleg tega moram omeniti še dva krsta meseca marca: dne 23. marca je v naši cerkvi krstna voda oblila **Pavla Martina**, ki je razveselil družino **Paddle**. Očka **Brian Manning** in mamica **Jožica Elizabeta r. Ledinek**, **Lower Templestowe**, sta kaj ponosna na svojega pridnega fantka. — Dne 29. marca pa je bila krščena pri nas **Mary Anna**, ki sta jo h krstu prinesla iz Macleoda **Vincenc Roštan** in **Amalija r. Starič**.

Vsem trem družinam naše čestitke!

● Poroke so danes v tipkariji kar štiri: Na soboto 15. marca sta stopila pred naš oltar **Gabriel Andre Hermes** ter **Sabah Senot Farag**. Nevesta je po rodu iz Kaira v Egiptu, ženin pa je bil rojen in krščen v Aleksandriji, torej prav tako v Egiptu. Kljub temu ga je mati-Slovenka **Slavica r. Hrovatin** vzgojila v našem duhu. — Isti dan je bila tudi poroka **Franka Vogrina** in **Hedvike Vogrinar** (ena redkih nevest, da ji ni bilo treba spremeniti priimka!), ki je šele nedavno prišla iz domovine. Ženin je iz Brezij, nevesta rojena v Brežicah, oba pa krščena pri istem kamnu — v Veliki Dolini. — Tretja poroka je bila 22. marca: **Moniki Vinko** (rojena v Footscrayu in krščena v St. Albansu) je obljubil zvestobo **John Richard Moyle** (avstralskega rodu, rojen v Coburgu in krščen v Eppingu). — Na soboto po veliki noči (12. aprila) pa sta si v naši cerkvi za vselej podala roke **Michael Mirko Hrvatini** in **Ana Mary Špacapan**. Oba sta rojena že v Avstraliji (ženin v Carltonu in krščen v Yarraville, nevesta v Footscrayu in krščena v Maidstone), a veliko v slovenski družbi, kjer se že več let udeležujeta: ženin pri slovenskem orkestru in tudi naši folklorni skupini kot harmonikaš, Anica pa kot voditeljica (in plesalka) naše folklorne skupine. Upajmo, da s poroko ne bosta končala s sodelovanjem pri kulturnem delu našega verskega središča.

Vsem poročnim parom naše iskrene čestitke!

● Članice Društva sv. Eme so izbrale za letošnji SEJEM tretjo junijsko nedeljo, 15. junija. Prosile so me, da to že zdaj objavim: vsem v vednost, da nedeljo sejma prihranijo za udeležbo, prirediteljicam pa v opomin, da čas hitro teče ter je za dober uspeh treba s pripravami že začeti. Članice vabijo tudi druge naše gospodinje, da jim priskočijo na pomoč: kdor more pokloniti kak dobiček za srečlov, ali ima morda kaj drugega za prodajo. Tudi pecivo bo dobrodošlo. Sejem naj bi bil res pester in bogat na izbiri, prinese pa naj dober finančni uspeh, saj gre za dobro stvar, ki je vredna podpore vseh.

● Tokrat moram zabeležiti dve smrti med nami:
V sredo 26. marca je med prevozom v bolnišnico izdihnila gospa JULIJANA SCHMERC, ki je živela v melbournskem okraju Marlynston. Rojena je bila 22. decembra 1899 v Nemčiji, kamor so se odselili njeni starši iz Sv. Lenarta nad Laškimi. Kasneje se je vrnila v Slovenijo, ki pa jo je znova zapustila po vojni, ko je odšla v Avstrijo. Z možem Francem (doma iz Laškega), zdaj že pokojnim, ter hčerko Marijo in sinom Ferdinandom je 14. maja 1949 na ladji "Mohamed" dospela v Avstralijo. Pogreb je bil na petek 28. marca iz anglikanske cerkve v krematorij fawknarskega pokopališča. Pokojnica je bila zlasti znana našim upokojencem, ki se zbirajo pri S.D.M. na elthamskem gričku k svojim družabnim srečanjem. Žal si je pred dobrima dvema letoma pri padcu zlomila nogo, kar jo je več ali manj priklenilo na dom. Pokoj njeni duši, sorodnikom pa naše sožalje!

Dne 2. aprila je v Melbourne Royal Hospital-u končala tek življenja gospa MARIJA UKMAR r. Dolenc, ki je živela pri svoji hčerki Sonji poročeni Flamini v North Fitzroyu. Pokojnica je bila rojena 7. julija 1903 v Divači, kjer se je tudi poročila. Moža je že pred leti izgubila. Pred petimi leti je drugič prišla k svoji hčerki v Avstralijo, tokrat za stalno. Bila je vsa leta dokaj bolehná — nagajalo ji je srce. V torek po veliki noči (8. aprila) je bila pogrebna maša v cerkvi sv. Brigite, North Fitzroy, nato je sledil pogreb na fawknarsko pokopališče. Poleg hčerke tukaj zapuščá doma še enega brata in pa sestro v Ljubljani. Sožalje vsem!

● Večerno mašo bomo imeli v maju na četrtek 1. maja (Sv. Jožef-delavec), na prvi petek 2. maja in na zapovedan praznik Vnebohoda (četrtek 15. maja). Z vsemi bomo združili tudi šmarnično pobožnost. Večere šmarnic bomo še posebej sproti oznanjali pri nedeljskih mašah.

● Oznanjena SREČANJA ZA OBNOVO VERE so vzbudila za začetek kar precej zanimanja in z njimi bomo zdaj pričeli. Vodil jih bo p. Stanko Formirani sta bili dve skupini: ena se bo shajala vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu po deseti maši, druga pa vsako drugo in četrto ob istem času. Vsako drugo sredo zvečer pa bo srečanje z isto vsebino za mlajše, ki jim angleščina

E.Z. OFFICE MACHINES

Zastopnik podjetij Olympia in Adler strojev
se melbournskim Slovencem priporoča
za prodajo novih in starih pisalnih,
računskih in podobnih strojev vseh znamk.

Izvršujemo vse vrste popravil!
V zalogi imamo slovenske črke ČŠŽ,
ki jih Vaš pisalni stroj morda še nima.

EMIL ZAJC

Telefon:
544 8466

9 Tennyson Ave.,
CLAYTON, Vic. 3169

bolj teče kot pa slovenščina.

Če bi se še kdo hotel pridružiti h katerikoli skupini, je dobrodošel.

● Je kaj fantov, ki bi radi ministrirali? Seveda zavisi od staršev, saj je poleg otrokove želje vmes tudi razdalja, ki zahteva prevoz. Pa tudi več ali manj redno prihajanje k slovenski maši. Vendar se mi zdi, da bi bilo za to lepo fantovsko službo oltarju lahko več zanimanja. Najprej s strani krščanskih staršev, brez katerih ga tudi otrok ne more imeti. Vredno premisleka!

● Tudi letos bomo imeli na prvo majsko nedeljo po deseti maši v cerkveni dvorani MATERINSKO PROSLAVO. Sestre sicer pravijo, da bo kratka akademija kaj skromna. Pa vendar: otroke gledati na odru je vedno užitek. Vsi ste vabljeni, mamice še prav posebno. Društvo sv. Eme pa bo ob tej priliki zopet postreglo. Članice se že zdaj zahvaljujejo vsem, ki bodo kaj prinesli s seboj, da bodo mize polne. (Uboge mamice, še na njih dan jim ne damo miru — postreči morajo sebi in nam . . . Pa menda kar razumejo: če bodo čakale na moške, da bi kaj pripravili, bi bile mize menda čudno prazne . . .)

● "Slovenskih majic", kot pravijo majicam z napisom

IT'S
IN
EVERY
SLOVENIAN,

imamo samo še nekaj na razpolago, pa bo že tretja naročba pošla. Cena je za otroke \$3.60, za odrasle (vključno št. 14 dalje) pa \$4.00. Kdor naroči majico po pošti, poštnina posebej.

Res nismo mislili, da bodo majice tako "vžgale". Pa so in tudi mladina se je zanje zelo navdušila. Da bi le vedno tudi držalo, kar pove pomembni napis na njih!

IZPOD TRIGLAVA

ŠE ENEGA NADŠKOFA smo dobili Slovenci, kakor je objavil 7. marca vatikanski radio: papež Janez Pavel II. je sprejel odpoved bolnega beograjskega nadškofa dr. Gabrijela Bukatka in za beograjski nadškofijski sedež imenoval našega rojaka Msgr. ALOJZIJA TURKA. Msgr. Turk je duhovnik ljubljanske nadškofije, je pa dolga leta deloval med katoličani v Srbiji in Makedoniji, bil urednik "Blagovesti" in nadškofov delegat v Beogradu.

Alojzij Turk se je rodil 21. novembra 1909 v kmečki družini v Bršljinu pri Novem mestu, župnija Prečna. Bogoslovje je študiral v Ljubljani in imel novo mašo leta 1934 v svoji krstni župniji. Takoj po novi maši se je odzval škopskemu škofu, svetniškemu dr. Janezu Gnidovcu, in mu šel pomagat pri misijonskem delu po Makedoniji. Med vojno in prva leta po vojni je bil generalni vikar za Makedonijo, predsedel poldrugo leto v zaporu. Ko se je moral leta 1955 iz Strumice umakniti, se je vrnil v Ljubljano, kjer pa so ga znova "zašili" za šestnajst mesecev. Po vrnitvi na svobodo je bil nekaj časa kaplan pri Sv. Petru v Ljubljani, nato pomočnik obolelemu župniku v Šentjernejcu na Dolenjskem. Beograjski nadškof Ujčić ga je leta 1958 poklical v Beograd, kjer je deloval vsa leta do danes. Papež ga je odlikoval z naslovom monsignor, kasneje je postal še papeški prelat. Četudi ga je imenovanje za nadškofa zateklo že v prilično poznih letih, smo prepričani, da bo zaradi svoje vitalnosti in neuklonljive življenjske volje ter pristne duhovniške gorečnosti lahko beograjski Cerkev še veliko koristil. Slovenci smo kot njegovi rojaki imenovanja veselili in zlasti so ponosni ob tem Dolenjci, ki imajo zdaj kar tri škofo Dolenjce: Leniča, Šuštarja in Turka.

Novemu beograjskemu nadškofu tudi iz Avstralije iskrene slovenske čestitke!

NA GORIŠKEM pripravljajo nove mejne prehode. Najtežje čakajo ljudje na odprtje prehoda v Ulici sv. Gabrijela, ki je podaljšek Erjavčevega drevoreda v Novi Gorici. Dela na mejnem prehodu Štandrež-Vrtojba so v teku. V načrtu je tudi, da postane prehod Plešivo-Medana mejni prehod prvega reda.

NAJBOLJŠKEGA slovenskega smučarja (ne le danes, ampak v vsej naši smučarski zgodovini), **BOJANA KRIZAJA**, pozna v domovini staro in mlado. Za svoje uspehe je prejel že veliko priznanj: izglasovali so ga za najboljšega slovenskega športnika v letu 1979. Isto priz-

nanje je dobil Bojan tudi v jugoslovanskem merilu. Zelo je poznano njegovo ime tudi izven slovenskih meja, kar se je čutilo celo iz besed poročevalca na zimski olimpijadi v Lake Placid, četudi naš smučar tam ni prejel nobene izmed treh medalij.

Pri vsej njegovi smučarski slavi pa je manj znana Krizajeva "druga plat medalje." Bojan je kot mlad fant dolgo ministriral na domači fari Križe na Gorenjskem. Tudi za svojo zakonsko družico si je izbral verno dekle. Kadar je le doma, športnik ne izpusti nobene nedeljske maše. Skupaj z ženko prideta v domačo cerkev prosit blagoslova svoji mladi družini.

STROKOVNJAKI pravijo in pišejo, da je produktivnost jugoslovanskih podjetij trikrat manjša od nemških. Napovedujejo, da se bodo te razlike samo še povečale, če se bo nadaljevalo po istih tirnicah.

SLOVENSKO GLEDALIŠČE v Trstu je v hudih denarnih težavah. Italijanska deželna vlada (Furlania—Venezia Giulia) ne da denarja, ko je gledališka uprava zaprosila za nujno podporo — poleg mnogih neporavnanih stroškov ne more plačevati niti svojih igralcev.

Državni sporazumi velikokrat služijo samo podpisnikom in njihovi propagandi. Eden tak je tudi zadnji čas tolikokrat omenjani "Osimski sporazum", ki služi Tito-Jugoslaviji za "stabilizacijo" režima, Lahom za "nacionalizacijo" našega narodnega ozemlja, zamejskim rojakom pa pomeni kulturno "likvidacijo" slovenskega življa.

TRETJA KNJIGA Slovarja slovenskega književnega jezika je letos izšla v Ljubljani. Tiskali so jo v 15 000 izvodih, stane pa 75 dolarjev. Na prvi pogled visoka cena, a stala bi še dvakrat več, če bi bilo v ceni vračunano vse delo. Vsaka knjiga vsebuje namreč okoli 20 000 izbranih slovenskih besed. V petih knjigah bo zbranih preko 100 000 izrazov vsakdanje rabe. Sestavljalci Slovarja so zbirali besede iz preko pet tisoč slovenskih knjig.

Vseh slovenskih besed je po mnenju strokovnjakov okoli pol milijona. Če prištejemo še spojenke strokovnih izrazoslovij, pa gre število v milijone.

TUDI LJUTOMERČANI imajo svoj Ljutomerski oktet, ki je obhajal že petnajstletnico obstoja. Ob tej priliki so imeli v kulturnem domu slavnostni koncert, na katerem so poleg jubilarntov peli še Šentjernejski, Radgonski, Šaleški, Prekmurski in Koroški oktet. Torej kar precej oktetov, ki so zrastle v teku let iz slovenskih glasbenih tal.

V LJUBLJANSKEM Mestnem logu stoji na Cesti dveh cesarjev že od leta 1821 paviljon — v spomin na sestanek Svete Alianse. Srečala sta se takrat v Ljubljani ruski car Aleksander I. in avstrijski cesar Ferdinand ter se baje sprehajala po Mestnem logu. Očitno je danes paviljon spomenik, za katerega se nihče več ne meni dosti. Prišel pa je "v cajtenge" letos februarja, ko so o njem razpravljali na ljubljanskem sodišču. A tam sprva sploh

niso vedeli, kaj na Cesti dveh cesarjev v Mestnem logu stoji, kajti paviljon so imenovali kar — kapelica.

Sodna razprava je bila zaradi "nezakonite vselitve." V paviljon se je namreč vselila neka mlada ženska s triletnim otrokom, ker ni dobila drugega stanovanja. Kot je pokazala razprava, to ni bila prva "najemnica" spomenika: pred njo je tam živel star možak, ki so ga končno spravili v dom ostarelih (zdaj pa baje v paviljonu gostuje neka starejša ženska). Mater triletnega otroka je sodišče petkrat klicalo zaman, končno so jo privedli pred sodišče s policijo. Zaradi vdora v zapečaten paviljon in zaradi nezakonite vselitve je bila obsojena na osem mesecev zavora, pogojno na tri leta.

Zdaj pa iščejo, kdo pravzaprav upravlja ta častitljivi spomenik sredi Mestnega loga. Okrajni spomeniški zavod ga sicer ima na svojem seznamu, a z njim ne upravlja, Stanovanjska skupnost pa tudi noče imeti nobenega opravka, čeprav je nezakonito vselitev vanj ona prijavila sodišču. . .

RAZSTAVA knjižnih slikanic, ki so jih slovenski avtorji ustvarili po vojni, je bila v Ljubljani v razstavišču Riharda Jakopiča. Bila je kaj zanimiva: prikazala je osemdeset avtorjev, predstavili pa so se z več kot 2000 izvirnimi slikanicami. Menim, da s tem številom prekašamo marsikateri številnejši — in vsaj na papirju "kulturnejši" — narod.

PREMALO volje za delo, to je potrjena značilnost sedanje Jugoslavije. Samo ena četrtnina prebivalstva v Jugoslaviji je zaposlena. Edino Slovenija se približuje z 42 zaposlenimi osebami na 100 prebivalcev evropskemu poprečju (ta je: od sto blizu polovice zaposlenih). V nasprotju s Slovenijo sta v vsakem pogledu Črna gora (20 oseb zaposlenih od 100) in Makedonija (21 zaposlenih od 100) res revni in slabo upravljani deželi.

TELEFONSKA služba za ljudi v stiski, ki so jo lani napovedali, v Ljubljani z novim letom že deluje. Torej tudi Ljubljana sledi velemestom, ki se telefona v te na-

mene že dolgo poslužujejo. Ljubljanska številka te S.O.S. usluge je (061) 313-715. Na voljo je od sedmih zvečer do sedmih zjutraj, odgovarjajo pa psihologi, psihiatri, socialni delavci ali medicinske sestre. Doma upajo, da bo služba pomagala zlasti tistim, ki zaidejo na rob obupa in hočejo seči po samomoru.

Znano je, da si v mali Sloveniji vsako leto vsaj 600 ljudi vzame življenje. Trideset odstotkov teh nesrečnežev je starih od 20 do 29 let, nekaj manj pa od 10 do 19 let. Oboji predstavljajo torej šestdeset odstotkov vseh prijavljenih poskusov samomora v Sloveniji. Samo v Ljubljani je bilo lani 129 samomorov. Za neuspele poskuse pa velja, da jih je navadno desetkrat več kot izvršenih dejanj. Vzrokov tako številnih samomorov statistike ne povedo.

NOVO KRIŽIŠČE gradijo med Laborami in Orehkom, s podvozom pod magistralno cesto Kranj-Ljubljana. Skozenj bodo speljali cesto, ki bo povezovala bodoči most čez Savo s cesto Kranj-Škofja Loka. Med gradnjo prve etape so morali promet med Kranjem in Škofjo Loko preusmeriti po stari cesti skozi Stražišče.

V **DOMAČIH** poročilih beremo o sporu, ki je nastal ob načrtih za novo elektrojeklarno na Jesenicah. Prebivalci jeseniške občine soglašajo, da železarna potrebuje nove obrate, toda kje naj bi ti obrati zrastle, se kar ne morejo zediniti. Kmetje nasprotujejo načrtom, da bi novo elektrojeklarno — pravijo ji elektarna dva — zgradili na Belškem polju. S tem bi bilo namreč uničenih okoli 44 hektarjev najboljše zemlje za kmetovanje. Zemlja je za kmete nenadomestljiva, izjavljajo kmetovalci, kar je čisto razumljivo. Lastnikov te zemlje je štirideset in od teh je enaindvajset pravih kmetov.

Za rešitev problema so izdelali že več načrtov, od katerih pa prav nobeden ne prinaša zadovoljivih rešitev. Ostalo je le še Belško polje, ki ga z gradnjo jeklarskih objektov, ko pride do njih, ne bo več. In spet bo žrtvovana najplodnejša slovenska zemlja; z njo pa slovenski kmet, ki žal kar prehitro izumira. . .

NAJSTAREJŠI slovenski duhovnik — dr. Jože Demšar — si je v letošnjem marcu naložil že 104. križ. Res je telesno že dokaj slaboten, duhovno pa še zelo svež in tudi spomin je še nedotaknjen. "Nekoliko sem naglušen", zna povedati. Visoko starost pa je dočakal zato, ker — kot pravi — "sem majhne postave in ker sem bil vedno zmeren v prehrani. Nisem jedel mesa, le ribe, nisem pil ne kave ne alkohola . . . Veliko sem pešočil, vedno sem kot profesor imel letne počitnice, predvsem pa, nikdar se nisem razburjal." Kadar se malo bolje počuti, duhovito pove: "Marsikdo bo še prej umrl kot jaz." Ko so ga vprašali, če se boji smrti, je tudi duhovito odgovoril: "Naj me še pusti pri miru!" Potem pa je le dodal: "Ker ne morem več pomagati v cerkvi, bi pa res rad umrl; da bi le smrt bila srečna!" Visoki jubilant še vedno vsak dan mašuje. In še vedno velja, da niti en dan ni opustil svete maše, odkar je postal duhovnik pred več kot osemdesetimi leti.

ŽIVI IN JE Z NAMI. . .

ŠE SMO v velikonočnem razpoloženju, ali bolje rečeno — v povelikonočnem, saj praznik sam se je že odmaknil. Dogodek vstajenja Gospodovega v jutru velike nedelje je za nami, zdaj z zanimanjem sledimo naslednjim dnevom in Jezusovim prikazovanjem izbranim pričam.

Učenci kar niso mogli verjeti, da je Jezus vstal od mrtvih. V strahu pred Judi so se zaprli in za zapahnjenimi vrati razmišljali čudne novice. Vse preveč se je dogodilo naenkrat: obsodba in križanje ko so vendar od Kristusa pričakovali vse drugo, le tega "poraza" ne. Zdaj pa še sporočilo Marije Magdalené, da je grob prazen. . . O Petru in Janezu, ki sta se hotela osebno prepričati o novici in našla vse kot povedano, pravi sveto pismo: "Nista še namreč umela pisma, da mora vstati od mrtvih." Tudi potem še ne, ko je Marija Magdalena apostolom zagotovila, da je videla Gospoda živega. Preveč so bili vsi skupaj v strahu, da bi vzeli "pobožno željo" za resnico. Ženske marnje — le kdo bi jim verjel!

Pa glej, naenkrat stoji Jezus pred njimi in jih pozdravi z besedami: "Mir vam bodi!" Nič čudnega, ko sveto pismo pravi, da "so se razveselili." Kar so prej odklanjali kot nemogoče, je bilo zdaj pred njimi neizpodbitno dejstvo. Bilo jih je najbrž sram, da so bili tako malodušni in bojazljivi, ko je

Evangelij: ČEZ OSEM DNI JE PRIŠEL JEZUS (Jan 20. 19—31).

Iz svetega evangelija po Janezu

Zvečer, tistega dne, prvega v tednu, je prišel Jezus pri zaklenjenih vratah, kjer so bili učenci iz strahu prestrašeni in stopil v sredo mednje in jim rekel: "Mir vam bodi!"

Ko je bil to rekel, jim je pokazal roke in stran. Razveselili so se učenci, ko so videli Gospoda. Tedaj jim je rekel: "Mir vam bodi! Kakor je Oče ne poslal, tudi jaz vas pošljem." "Ne besedah je vanje dihnil in jim govoril: 'Prejmite Svetega Duha; katerikoli grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerikoli jih zadržite, so jim zadržani.'"

Tomaža, enega izmed dvanajstih, ki se imenuje Dvojček, pa ni bilo med njimi, ko je prišel Jezus. Pripovedoval mu torej drugi učenci: "Gospod

bila njih vera postavljena na preizkušnjo. Zdaj je bilo zares potrjeno vse, kar je Kristus učil. Vsaj malo se jim je najbrž že tedaj posvetilo, kar je kasneje Sveti Duh še posebej razsvetlil v njihovih srcih; da tudi mi ne bomo gledali na veke smrti, ki je in mora biti tudi za nas le prehod v drugo, lepše in poveljano življenje v Bogu.

In vendar: v to sicer tako razveseljivo skrivnost vstajenja verovati, je kljub temu težko. Danes ravno tako kot nekoč. Tudi nam se godi kakor apostolu Tomažu, katerega ni bilo med apostoli, ko se jim je prvič prikazal vstali Kristus. Tomaž je bil močno razočaran, ko je videl svojega Gospoda in Učenika viseti na križu. Saj je stavil nanj vse svoje zaupanje. Po značaju drugačen od ostalih je najbrž še močneje čutil zagrenjenost, ob novici o vstajenju pa tudi skrajno negotovost. Kar so mu pripovedovali, se je slišalo kakor sanje. Dobro in lepe sanje sicer, pa vendar sanje, ki niso resnica in niti ne obetajo uresničenja. Zato pa je tudi njegov pogoj verovanju tako čudno zahteven: "Ako ne položim svojo roko v njegovo stran, ne bom veroval. . ."

Prišel je teden, v katerem se je Tomaž boril za

Božja beseda

videli.“ On jim je pa rekel: „Ako ne vidim na njegovih rokah znamenja žeblice in ne vtaknem svojega prsta v znamenja žeblice in ne položim svoje roke v njegovo stran, ne bom veroval.“

Čez osem dni so bili njegovi učenci spet notri in Tomaž med njimi. Jezus pride pri zaprtih vratih, stopi v sredo in reče: „Mir vam bodi!“ Potem reče Tomažu: „Deni svoj prst semkaj in poglej moje roke; podaj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren!“ Tomaž mu odgovori: „Moj Gospod in moj Bog!“ Jezus mu reče: „Ker si me videl, veruješ; blagor tistim, ki niso videli pa so verovali.“

Še mnogo drugih znamenj je storil Jezus vpričo svojih učencev, katera niso zapisana v tej knjigi. Ta pa so zapisana, da bi vi verovali, da je Jezus Kristus božji Sin, in da bi po veri imeli življenje v njegovem imenu.

vero v vstalega Zveličarja. Ob pogledu na že verujoče in zato vesele apostole ga je njegova odločna izjava od časa do časa najbrž močno zapekla. „Morda je pa le res, da ni bilo s križem vsega konec. . .“ — „Pa saj ne more biti resnica — še nobenega ni bilo nazaj. . .“ — „Kako rad bi veroval, ko bi le mogel!“ — Morda se mu je v teku tedna izvil iz duše celo vzklik po božji pomoči: „Pomagaj moji neveri! . . .“

Naš evangelij opisuje, kako je bilo po enem tednu. Tokrat Jezus ob prihodu med učence posebej nagovori nevernega Tomaža. Tomaž je ves prevzet. Še preden položi svojo roko v Jezusovo odprto stran, veruje, saj v veselju skoraj ne more do besede. A četudi je njegov odgovor v tem trenutku zelo zelo skromen, so njegove besede največja izpoved vere v vstalega Zveličarja. Kar je namreč Tomaž izpovedal, ni bilo tisto, kar je s svojimi očmi videl in s svojimi prsti otipal, temveč to, kar mu je dala spoznati luč vere. Saj je rekel veliko več, kot so mogle videti njegove oči in mogli otipati njegovi prsti: „Moj Gospod in moj Bog!“ Iz njegove vere seva tudi upanje in neizmerna ljubezen ter predanost Vstalemu.

S koncem dvomov in nevere je tudi Tomaža prevzelo neizmerno veselje, s katerim se je spet izenačil z ostalimi učenci. Ni ga bilo več strah: v veri se je pridružil ostalim pri oznanjevanju božje nauka svetu, končno pa tudi mučeništvu, ki ga je z ostalimi sprejel za zvestobo vstalemu Zveličarju.

Isto veselje bi moralo prešinjati tudi nas kristjane, če zares verujemo in se zavedamo, kaj nam je Kristus s svojim vstajenjem podaril. Razumno njegovo vstajenje v polnosti, živimo velikonočno veselje? Ne le nekaj dni v letu, za veliko noč, ampak v vsem našem življenju kristjana? Gospod je vstal in je navzoč v našem svetu. Navzoč v nas, navzoč v svoji Cerkvi. Ali se tega zavedamo, zavedamo dovolj živo, da si želimo, da bi postala Cerkve in v njej tudi mi vedno bolj o d r e š u j o č a n a v z o č n o s t Kristusa v svetu, zakrament rešenja in edinosti? Cerkev kot božje ljudstvo sme nositi čudovito poslanstvo, ki ga je prerok Jeremija zapisal z besedami: „Svojo postavo položim v njihovo notranjost in jo zapišem v njih srce.“

Da bi bili tudi mi polni tega duha! Da bi tudi mi znali upanje v Vstalega in naše skrivnostno bivanje v Njem podati soljudem! Lahko bi bili — to bi moral biti naš zavedni poklic kristjana! — rešilno znamenje Vstalega za mnoge krog nas. Kako lepo bi bilo in koliko veselja bi nam prineslo, če bi jim znali pomagati zlasti v tistih trenutkih, ko jih prevzema temna noč dvomov in pesimizma, da ne vidijo več dosti smisla svojemu življenju. Četudi sami že smo in bomo še doživljali Tomaževe ure, nam to ne sme vzeti poguma in krščanskega velikonočnega veselja. Prav zato smemo biti še bolj povezani z Vstalim in veselje Vstalega tolmačiti z dobrim krščanskim življenjem. Mnogi po našem zgledu presojujejo resnico o Kristusoem vstajenju in sodijo po nas tudi Cerkev, ki to resnico oznanja in uči svoje člane po njej živeti. Ta misel mora biti za nas važna, saj prenaša velikonočnega duha v vsakdanje življenje kristjana. Velika noč, ki ni minila, ampak se nadaljuje danes in vedno, ki znova in znova prinaša sveže in zrele sadove.

„Moj Gospod in moj Bog!“ Pri teh besedah mislimo Tomaža. In zaželim si pri tem malo tega, kar je njega prevzelo, da je izrekel to kratko a tako bogato izpoved vere. Tudi našo vero more obogatiti in poglobiti, da jo bomo veselo oznanjali drugim — z lastnim življenjem.

Fr. Valerian Jenko O.F.M. in
Fr. Janez Tretjak O.F.M.,
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands,
N.S.W. 2160 (Vhod v duhovniško
pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke
Brezmadežne, St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands,
N.S.W. 2160, Telefon kot zgoraj.

SLUŽBE BOŽJE so pri Sv. Rafaelu vsako nedeljo ob osmih in ob 9.30 dopoldan. Vigilna maša, ki velja za nedeljsko, je vsako soboto ob sedmih zvečer. Prvi petek, 2. maja, bomo zopet praznovali s pravno večerno službo božjo. To bo že peti prvi petek v vrsti pobožnosti devetih prvih petkov! Pridite!

VNEBOHOD je zapovedan praznik. Letos ga obhajamo na četrtek 15. maja. Pri nas bo večerna maša ob sedmih. Poskrbite, da boste pri maši, če ne pri nas, pa gotovo v svoji župni cerkvi!

WOLLONGONG ima slovensko službo božjo v nedeljo 11. maja ob peti uri popoldan. To je ravno na materinski dan. Slovenska šola je od treh do maše v dvorani pri stolnici.

CANBERRA ima slovensko mašo v nedeljo 18. maja ob 11.30 v Garranu.

NEWCASTLE obišče slovenski duhovnik v nedeljo 29. junija. Slovenska maša ob šestih zvečer v Hamiltonu. Po maši običajna čajanka v dvorani.

ŠMARNIČNO POBOŽNOST bomo imeli pri Sv. Rafaelu tudi letos ves mesec maj, s sveto mašo ob sedmih zvečer od ponedeljka do sobote. Ob nedeljah pa bomo pobožnost združili z glavno službo božjo. Pri šmarnicah bomo molili za razne namene: za Cerkev, za mir, za preganjane, za lačne, za bolnike in umirajoče, za ohranitev vere po naših družinah, za alkoholike in narkomane, za našo mladino itd. . . . Marijanska pobožnost bo imela različne oblike. Razen ob nedeljah, jo bo vselej spremljalo ljudsko petje.

MARIJANSKO ROMANJE za desetletnico našega verskega središča v Merrylandsu bomo organizirali na **bingoščno nedeljo, 25. maja**. Dan preje, 24. maja, je praznik Marije Pomagaj. Poromali bomo k **Lurški Materi božji, 280 Homer Street, Earlwood**. Tam bomo imeli ob dveh popoldan službo božjo z Marijansko pobožnostjo. Pri ljudskem petju bo sodelovala tudi naša mladina.

Svetišče, kamor bomo poromali, je znano, saj se tam zbirajo velike množice iz celega Sydneya k raznim pobožnostim Materi božji v čast. Dvakrat na leto — v

februarju in v oktobru — je tam tudi velika slovesnost s procesijo z lučkami in blagoslovom bolnikov.

Natančnejši spored romanja bomo še objavili tudi v Rafaelu. Za zdaj samo lepo vabljeni vsi rojaki velikega Sydneya. Precej naših rojakov pa tako živi v Earlwoodu in okolici — zanje velja gotova udeležba, saj jim ne bo treba premagati razdalj. Čim več nas bo, tem lepše bo.

VELIKONOČNI PRAZNIKI so zopet za nami. Moram reči, da je bilo pri slovenskih službah božjih zopet zelo veliko število rojakov. Že na cvetno nedeljo je bila naša cerkev premajhna: ko smo blagoslovljali butarice in zelenje ter imeli dramatizirano branje pasijona, pri katerem je sodelovala tudi naši mladina. Žal pa je bilo na veliki četrtek celo v klopih še dosti praznega prostora. Škoda, saj je ta dan tako pomemben v cerkvenem letu. Po sveti maši tega dne, med katero je bil tudi obred umivanja nog, smo prenesli Najsvetejše v "ječo". Nato smo po razkritju glavnega oltarja opravili uro češčenja zu duhovnike. — Na veliki petek ob treh je bila cerkev polna. Po obredih (branju pasijona, prošnji za vse stanove, odkrivanja in češčenja križa ter sv. obhajila) smo izpostavili Najsvetejše v božji grob. Letos je bil prvič spredaj, poleg glavnega oltarja. — Na veliko soboto smo nadaljevali češčenje Jezusa v božjem grobu. Redno so se vrstili molilci po sporedu, ki je bil na cerkvenih vratih. Nekaj nad dvajset naših družin je zapisalo svoje ime in se tudi odzvalo, da molijo vsaj pol ure ali eno uro pred božjim grobom. Upati smemo, da bo prihodnje leto njih število še večje. Saj je naša duhovna moč prav v tem, koliko se znamo v molitvi povezati z Bogom. — Obredi velike sobote so trajali okrog dve uri. Pa menda ni bilo nikomur dolgčas ali žal, da se jih je udeležil. Saj je velikonočna vigilijska najlepši del velike noči. Začeli smo z blagoslovom ognja — nove luči — pred cerkvijo. Nato je v temni cerkvi zažarela le velikonočna sveča in od nje šele druge. Poslušali smo hvalnico luči, sledila so branja iz svetega pisma, oglasila se je "Slava" z zvonovi in orglami ter sledila trikratna Aleluja. Pri obnovitvi krstnih obljub smo znova potrdili našo vero in sklep po tej veri tudi živeti. Med mašo je lepo prepeval mešani zbor, sledila je vstajenjska procesija okrog cerkve, nato zahvalna pesem in blagoslov v cerkvi. — Na velikonočno nedeljo je bila cerkev polna pri vseh treh mašah, pri glavni niti niso mogli vsi v svetišče. Pri prvi smo imeli ljudsko

petje, pri drugi je prepeval mešani zbor, pri tretji mladinski.

ZA OKRAS cerkve je te praznike skrbel p. Janez s pomočjo naših sester. Moram reči, da mu je uspelo. Na cvetno nedeljo smo videli ob oltarju lepo butaro s cvetjem in zelenjem. Za ječo in božji grob nam je prijatelj p. Janeza, Vojko Zadavec, poslal iz Evrope umetniško sliko vklenjenega Kristusa ter drugo, ležečega v grobu. Obe sta pomagali, da smo lažje dojemali skrivnost božjega trpljenja. Zelo posrečeno je bilo za praznike tudi drevo s pirhi ob glavnem oltarju.

ZAKRAMENT SPRAVE — velikonočna spoved — je nekaj, kar nujno spada k praznični pripravi. Kar dosti je bilo spovedovanja. Želeli bi le, da bi se pričeli vrstiti predčasno, ne šele zadnje dneve, ko je prehud naval in zmanjkuje časa. Vendar se še čuti, da smisel za ta prepotrebni zakrament, brez katerega ni napredka v duhovnem življenju, peša. Tisti, ki še niste opravili spovedi, storite to še v velikonočnem času, gotovo do praznika Svete Trojice, 1. junija.

MLADINA se zadnje čase pri našem verskem središču vedno živahneje udejstvuje. Kar lepo število jih je prišlo k velikonočnemu bogoslužju in na razne načine so sodelovali. Mladinski zbor prepeva vsako četrto nedeljo v mesecu. P. Janez je imel že tri sestanke z veroučno skupino. Obeta se še več dejavnosti v bodoče.

BOG POVRNI vsem našim rojakom, ki so nam za praznike poslali čestitke in darovali v razne namene našega verskega središča. Vseh se dnevno spominjamo v molitvah, zlasti pri sveti maši. S tem, ko delate dobro verskemu središču, utrjujete našo versko skupnost. Vsak dar je dar skupnosti, ne patroma in sestram. Nedavno je neka oseba izjavila, da bomo sedaj patra in sestre bogati, ko bomo imeli celo dvorano. Če bi bil poleg, bi ji rekel, da bomo "bogati" na odgovornosti zaradi dolga, ki si ga v imenu skupnosti nalagamo. Upam, da ni veliko takih, ki imajo zmotno mnenje, da je cerkev (in bo zdaj tudi dvorana) patrova. Ne bo je nesel s seboj, Ostala bo v Sydneyu tudi po njem — v uporabo vam in vašim otrokom. Naj na tem mestu tudi poudarim, da zgradbe same še ne naredijo skupnosti. So le pripomoček, da skupnost lažje raste in se spopolnjuje. Skupnost tvorijo ljudje enakega mišljenja, ki so med seboj bratsko povezani in jih družijo isti cilj. Naš cilj je, da bi ohranili vero ter ostali tudi zavedni Slovenci. Cerkev, učilnice, dvorana in podobni objekti so za to kar nujno potrebni in močno pospešujejo naš skupni namen.

GRADNJA DVORANE lepo napreduje. In napredovala bo, dokler bodo prostovoljni delavci in darovi za gradivo na razpolago. Če hočete torej, da bo šlo delo hitro od rok, potem darujte v gradbeni fond in se priglasite za prostovoljno delo! Nekateri so me vprašali, koliko je cena za tisoč opek. Pozanimal sem se

in dobil odgovor, da stane tisoč komadov dobre opeke (face bricks) med dvesto in dvestoštirideset dolarjev. Kdor želi, seveda lahko to vsoto daruje v manjših in zmogljivih obrokih (n. pr. vsake tri mesece po petdeset dolarjev). Komur se zdi vsota prevelika, naj se pozanima za cene sam, pa bo kmalu spoznal, koliko stane gradnja danes. Vsekakor: kdor da lahko več, naj daruje več, kdor pa manj, pa bo tudi njegov manjši dar dobrodošel. Vsakdo po svojih močeh in pripravljenosti storiti nekaj za skupnost!

"PIRHOVANJE" v Auburnu na velikonočni ponedeljek je bilo res uspešno: zasedeni so bili prav vsi prostori. Hvala udeležencem, Društvu sv. Ane, ženam in materam, ki so pripravile pecivo, možem, ki so na razne načine sodelovali . . . Doprinos za naš gradbeni fond: 1.710.70 dolarjev.

ZREB na "Pirhovanju" je določil nagrade naslednjim: 1. nagrado (oljna slika Bleda), Alojzija Paradiso, Smithfield (listek št. 1939); 2. nagrada (radio), Ida Jež, Sylvania Heights (listek št. 2049); 3. nagrada (elektronski kalkulator), družina Nemanič, Five Dock (listek št. 1327); 4. nagrada (električna odeja), Tomažič, Auburn (listek št. 1074); 5. nagrada (dve večerji v Plaza Steak House, Bondi), Katarina Menič (listek št. 3782) in 6. nagrada (mala plaketa Bleda) Lojze Husarek, Sefton (listek št. 2388). Prvo nagrado je naslikala in darovala gospa Hedvika Stankovič, peto sta darovala Mr. in Mrs. Grujevič, šesto pa Francka Škornik. — Iskrena hvala vsem, ki so kupili ali prodajali srečke in seveda darovali dobitke!

SKLAD ZA NOVE ORGLE je dosegel vsoto nekaj nad šest tisoč dolarjev. Dva tisoč od te vsote je le posojilo. Zbirka v ta namen na cvetno nedeljo je prinesla \$156.— in hvala vsem. Priporočamo se za nadaljne darove.

SLOVENSKA ODDAJA na Radiu 2EA v priredbi verskega središča bo v nedeljo 11. maja, na materinski dan. Sploh vas vse prosimo, da se za slovenske oddaje bolj zanimate, ker je očitno poslušanje pri mnogih padlo. Pišite na vodstvo oddaj in izrazite svoje mnenje

Ob 10-LETNICI našega
sydneyskega verskega središča
ste lepo vabljeni na

MARIJANSKO ROMANJE

Binkoštna nedelja — 25. maja — ob 2. uri
popoldan, pri LURŠKI VOTLINI,
Homer Street, Earlwood.

Na sporedu sv. maša in šmarnice,
pri katerih sodelujejo odrasli in mladina.
Nihče sydneyških rojakov naj ne manjka!

Prostora je dovolj!

glede vsebine, glasbe, časa . . . Mnogi se nad oddajami zadnji čas pritožujejo. Toda govoričenje ni dovolj. Treba je pritožbo in tudi predloge za izboljšanje poslati čim prej na pristojno mesto — to je edina pot.

DUHOVNA OBNOVA za žene in matere bo v maju na predvečer materinskega dne, v soboto 10. maja ob 6.30. O morebitni spremembi ure — če ta ura ne bi odgovarjala — bomo obvestili po "Rafaelu" in preko radia. Povejte o tej obnovi tudi prijateljicam, ki ne bodo brale tega obvestila. Vodi jo p. Janez.

BRISBANSKI rojaki so izgubili dva svoja člana: V decembru je umrl rojak **ADOLF PLUT** v starosti 80 let. Poročen je bil z Avstralko. Z znano brisbansko Plutovo družino ni v sorodu. Podrobnejše podatke je

obljubil dobiti g. Primožič, ki je v marčni številki objavil vest o smrti **MIMI GRILANC** r. Celigoj (umrla 18 februarja). Pokojnica je bila rojena v župniji Košana na Krasu (Stara Sušica). V Avstralijo je dospela 24. decembra 1954 ter se leta 1956 v Brisbanu poročila z Adom Grilanc. Družina živi v Cannons Hills. Poleg moža zapušča še hčerko Mirjam por. Best in sina Alberta. Iskreno sožalje vsem!

O **TEH DVEH KRSTIH** še nismo poročali: **MARIJANA ZUPANIČ**, Giralang, A.C.T. Oče Sergio, mati Miranda r. Mršnik. Botrovala je Majda Mršnik. Garra, 20. januarja 1980. — **KLAVDIJA CESAR**, Abbotsford, N.S.W. Oče Franc, mati Angela r. Sicilia. Botrovala sta Enrico in Rosa Giashetti. Merrylands, 29. marca 1980.

P. VALERIJAN

Jože Pogačnik

GOLGOTA

*V mraku,
ko so se luči pretrgale,
so pred oltarje vstopili se mašniki
s plašči rdečimi —
s plašči rdečimi
kakor kotanje
strnjene rdeče krvi pod križem na Golgoti.*

*Jož:
petero oltarjev — petero Gospodovih ran
in pod njimi petero krvavih kotanj
in nad njimi mrtvaški obrazi povzdignjenih hostij,
joj!*

*Jaz, ki sem stregel pri maši, sem pal
na obraz,
zagrebel od groze se v plašča vezenje,
oprł roke na zemljó
in moje roke in obraz
so se oškropile z rdečo krvjo.*

In sem vpil in sem mu govoril tako:

*»O, ki si bil moje vstajenje,
le še daj, še! O daj, da stojim,
o Goël moj prestrašni!
O, ki si bil moje vstajenje!«*

*Vpil sem,
kot rjove sredi puščave omagani lev,
k Bogu sem vpil,
jaz upornik in hlapec njegov,
in kakor Mojzes na gori
naravnost govoril sem z Njim,
križanim svojim,
joj!*

F. GRIVŠKI:

V O Z N I K I

POVEST

(9)

Veliki Šmaren je bil praznik za vso dolino. K veliki cerkvi sredi njiv, kjer je rastla turščica, so romale na ta dan vse vasi. Ogromni veliki zvon je razlil svoj slovesno doneči glas, ki je odmeval od hribov in gričev ter se lomil v kamnitih gorah. Z njim so peli še trije manjši, da se je zdela ta pesem kot nebeška muzika, ki je v lahnem taktu dvigala ljudem srce in noge.

Lahke meglice so se topile v jutranjem soncu. Na travo je legla rosa in namočila ozke poljske steze, po katerih so valovile skupine romarjev in romaric k zgodnji maši. Branjevci so razpeli ob cerkvi cele vrste stojnic in urejali blago, sladkarije, dišeče štruklje, igrače in razno ropotijo, ki je privlačna zlasti mlajšim ljudem. V ozadju so nagromadili cele skladovalnice škafov, brentačev, golid in lončarji so razstavili kar po tleh velike sklede, krožnike, skodelice in vrče. Pod košatimi lipami so zgradili vrtiljak s škripajočo muziko. Bližnji gostilničarji so postavili lesene barake in v njih dolge mize in klopi iz neobdelanih desk. Tudi Ludvik je točil vino in pivo iz sodov, ki so stali navrhani v kotu.

Kdor je le mogel, je šel ta dan na romanje. Vsa dolina se je zbrala sredi polja ob mogočni cerkvi. Nekateri so prišli iz pobožnosti, druge je prignala kupčija, veliko jih je pa priromalo le iz radovednosti in stare navade, katere so se držali iz roda v rod. V cerkvi so zvonili, zažigali kadi, pridigali in maševali od jutra do slovesne maše ob desetih. Zunaj pa so piskali in trobentali otroci; zateglo so pele orglice in se mešale s harmoniko pod vrtiljakom. Gruče ljudi so se valile med stojnicami. Eni so kupovali, drugi barantali, nekateri pa samo zijala prodajali. Na tem svetem prostoru so se srečavali znanci iz sosednjih vasi in se pogovarjali o letini, davkih, porokah in smrti. Veliki Šmaren je bil skupni družinski praznik za vso prostrano dolino. Vas se je kosala z vasjo in vsako leto je pri glavni maši prepeval en zbor, da so drugi imeli dovolj prilike za kritiko. Ugled domače vasi je ugledil tudi osebna nasprotstva. K zadnji pevski vaji so prišli vsi pevci, tudi Janez in Niko. Domenili so se, da se popeljejo z vozom.

NAŠE

NABIRKE

BERNARDOVEMU

TISKOVNEMU SKLADU

\$37.— Ivan Valenčič; \$20.— Vinko Marn; \$15.— Ivan Legiša, Jože Potočnik, Branko Kojc, Mario Maršič; \$11.— Mario Kranjc, Ivanka Bratoš; \$10.— Anton Brne, Leopolda Kodrič, Anton Kristan; \$8.— Maria Bosnič; \$7.— Eligij Šerek, Stanislav Verzel, Virgilij Lovrečič; \$6.— Wilhelm Wetzel; \$5.— Olga Metlikovec, Frančiška Klun, Branko Jerin, Jože Jaksetič, Viktor Ferfolja, Janko Filipič, Franc Janežič, Ernest Rutar, Milka Kregar, Alojz Titan, Anton Novak, George Marinovich, Anton Irgel, Stanko Andrejašič, Pavla Nemarič, Alda Šuber, Slavko Hrast, Anton Špiclin; \$4.— Ana Čarman, Ivan Dodič, Vinko Tomazin, Herman Muster, Franc Juha, Marija Katič; \$3.— Marija Vravnik, Anica Smrdel, Gue-rino Gregorič, Franc Činč, Jože Svetec, Katja Marjanovič, Terezija Hojnik, Mihael Ulcej; \$2.— Stefanija Mazzatelli, Anton Pašič, Anton Brumen, Irena Renko, Alojz Mikolič, Stefan Boelckey, Ivanka Batagely, Vladimir Ferluga, Hermiana Volk, Franc Ahec, Milka Tomažič, Ivanka Žabkar, Anton Medved, Justa Glajnarič, Ana Kustec, Drago Grlj, Leopold Matelič; \$1.— Jože Horvat, Avgust Vinko, Apolin Vouk, Stanislav Vadnjak, Dušan Zore, Stanko Kozelj, Albina Barbiš, Silva Jereb, Lucija Sulič, Albina Konrad; \$0.50 Marija Oražem.

NAŠIM POSINOVLJENIM

MISIJONARJEM,

TOGO, AFRIKA:

\$50.— Agata Zupanič; \$34.— N. N.; \$23.90 Rikarda Koloini; \$20.— Jože Krušec (za lačne), George Marinovich (za lačne); \$10.— Anton Kristan.

MATERI TEREZIJ

ZA LAČNE IN BOLNE:

\$50.— N. N.

ZA POMOČ CERKVI

V NOVI GORICI:

\$50.— Ivan Kovačič, Vilko Pavlič;

\$20.— Ana Čarman; \$10.— Pavla Marinovich; \$8.— Druž. Anton Brumen.

SKLAD ZA VIETNAMSKE BEGUNCE:

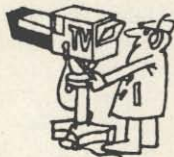
\$20.— Jože Potočnik; \$15.— Ana Čarman; \$10.— Anton in Dragica Pašič, Viktor Ferfolja, Ivan Kovačič, Milka Stanič (za lačne otroke), Olga Todorovski; \$5.— Marija Prosenjak, Lojze Gašperič, Ana Kustec, Ivanka Kleva; \$3.— Joseph Stemberger; \$2.— Štefan Boelckey, Anton Muha.

ZA BARAGOV POSTOPEK:

\$50.— Ivan Kovačič.

Dobrotnikom Bog povrni!

CELOVŠKE MOHORJEVKE
(\$12.—) in tudi GORIŠKE (\$13.—)
so še na razpolago. Naročite jih!

ETNIČNA TELEVIZIJA bo končala s poskusnimi sporedi. V oktobru bo pričela delovati s peturnim dnevnim sporedom od šeste do enajste ure zvečer. Za Melbourne (Channel 0) in druga mesta bodo prenosi iz Sydneya, kjer je sedež vodstva ETNIČNE TELEVIZIJE. Kot poročajo, bo zaposlenih okrog 200 oseb. Za generalnega direktorja IMBC (Independent Multicultural Broadcasting Corporation) je bil imenovan g. Bruce Gyngell, znani in priznani strokovnjak na polju občil.

Pred Gregorjevo hišo je v ranem jutru stal voz. Niko je umil kolesa, pritrdil lojtrnice in osnažil komate ter konja, da so se svetili v soncu. Mati Marička je šla že v mraku na pot, in sicer peš, da bi mogla čimveč zaslužnja darovati za sina Marka, ki je bil že v samostanski višji šoli. Gregor je čuval dom, popoldne pa bi se tudi on potegnil na semenj, ko bo vse najbolj živo in židane volje.

Na dvorišču je Tilka opletala lojtrnice. Z Nikom sta privezala vence za ročice in pogrnila sedeže s konjskimi plahtami. Dekle je obleklo prazno obleko ter si dolgo časa spletalo lase pred ogledalom. Bila je vesela in sama s seboj zadovoljna. Priskakljala je na vežni prag in zaklicala: «Niko! Poglej me! Kaj praviš?» Fant se je ozrl, oči so mu zažarele in od veselja je tlesnil z rokama: «Zares si lepa, Tilka!»

«Hitro se preobleci še ti! Tukaj imaš novo srajco. Kupila sem jo zate. Ali ti je všeč?» Obrisal si je roke in preprosto kakor otrok božal z očmi zdaj Tilko, zdaj srajco, ki mu je silno ugajala. Nobene besede ni mogel spraviti iz sebe. Tilka se je poredno zasmejala in skočila v vrt. Natrgala je svežo dišečo elvižo in rdeče nageljne ter pela pesmi, ki so še jih naučili za prazniški dan. Pred njo je stopil Niko. Oblekel si je najlepšo obleko, kateri se je prav lepo prilegala nova srajca. V zadregi je povprašal Tilko: «Zdaj pa ti poglej, če sem ti všeč!» Obraz se ji je zasvetil. Par trenutkov je obstala, vzela glavniki in počesala Nikotu prečo v valovitih laseh.

«Tako, sedaj si fant, kakor gre!» je vzkliknila. Vzela mu je klobuk in za trak zataknila šopek.

«Tilka, tako rad te imam!» je dahnil.

«Jaz pa tebe! Glej, da se boš odrezal!» je naročila, stekla v vežo po svileni rutico in zaklicala Gregorju: «Ata, z Bogom! Zdaj gremo!»

Konja sta bila naprežena. Zavedala sta se svečanega trenutka, hrzala sta in dvigala glave. Niko je posadil Tilko na povprečno desko od spredaj, sedel zraven nje, nategnil vajeti in pognal.

«Z Bogom, očka! Na svidenje!»

Pred hišo je stal oče Gregor. Ponosno je gledal, kako je voz oddrčal, in smeje je odzdravljaj hčerki, ki je mahala z roko, in hlapcu, ki je dvignil klobuk in zavriskal.

«Hentano, kakšen par!»

Kmalu je zadržal po klancu še drugi voz, ki ga je vodil Petrov Janez.

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

Dekleta so si bila izbrala za voznika Nikota, moške pa naj bi peljal Janez. Pevke so pripravljale zelenje, da bi z njim opletle oba voza. V vasi so prisledli še drugi. Med veselimi vriski in vzkliki so se odpeljali po cesti. Ljudje so se umikali do grmovja, vsega oprasenega od cestnega prahu. Na prvem vozu so zapela dekleta. Niko je samozvestno držal vajeti in s klici opozarjal romarje, ki so se gnetli v gručah po cesti. Dekleta s šopki v nedrih so pozdravljala znance in se šalila med seboj. Za prvim vozom je drdral drugi. Vsi fantje in moške so bili jasnih obrazov, dovtipni in zgovorni, samo organist se je držal slovesno in zaskrbljeno, kakor se spodobi.

V visokem stolpu, ki je štrlel med košatimi kostanji, je udaril veliki zvon. Podreгал je manjše, ki so se mu pokorno pridružili. Vozniki so pogнали, pešci so pospešili korak. Cela reka romarjev je valovila okrog cerkve.

Voznika sta ob potoku razpregla konje ter jih privezala v senci. Moški so se prerili v Ludvikovo kolibo in si naročili vina, da jim bodo glasovi bolj čisti. Organist je nervozno pazil, da se ne bi kdo opil. Dekleta pa so po vijugastih stopnicah odšla naravnost na kor in pomolila k Materi božji, ki je blestela v svečah na oltarju. Prostorna cerkev se je polnila z ljudmi. Šumelo je kakor v panju.

Spet se je oglasil v linah veliki zvon in naznanjal začetek pridige. Med gnečo so se drenjali pevci, ki so komaj dosegli kor. Organist je zaklenil vrata, da ne bi pritiskali med pevce drugi ljudje, ki so iskali primernege mesta v prenapolnjenem svetišču. Pridigar je v dolgem govoru veličal Mater božjo. Trije mežnarji so se prerivali med gnečo in zvonili s pušicami, da bi nabrali čimveč miloščine.

Organist je sedel za orgle. Zaskrbljen in razburjen je vlekel registre pa jih zopet porival nazaj. Pevci so si razdelili note in se sklanjali nad ograjo ter motrili ljudstvo, ki je valovilo kakor bilke na travniku. Dolgo pridigo je zaključil težko zaželeni amen.

Pevci so se razvrstili okrog orgel. Tik omare je stal Niko in pogledoval izza not na Tilko, ki se je z ruto pihljala po žarečem obrazu. Zvonec je poklical iz zakristije duhovnike, ki so v blestečih oblačilih obdali oltar. Organist je pritiskal, se natezal, majal, sukal glavo in s prsti brzel po tipkah. Mogočni akordi so se odbijali ob poslikanem stropu in kakor ob nalive padali na množico, ki je drhtela v pričakovanju. Oglasila se je pesem. Ljudje v cerkvi so stezali vratove in srebali glasove, ki so postajali od pesmi do pesmi mogočnejši. Po darovanju je Niko zapel samospjev. Odpel si je ovratnik, stopil na pručico in se odkašljal. Glas se mu je v začetku tresel, da so pevci zaskrbljeni gledali vanj. Tilki je bilo srce in ji burno poganjalo kri. Glas se je uravnovesil, dvigal v višino in mehko nežno gostolel kakor pri slavcu. Vsi so se oddahnili in s ponosom povzeli ob koncu pesem, ki je zabučala in odjeknila v pristrčni prošnji. Glave po cerkvi so se obračale na kor in se šepetaje povpraševale: «Kdo pa poje?»

„Tovariši! Prehajamo na glasovanje. Kdor je za, naj dvigne roko!“

Vse roke so zletele gor, Raketelj pa ni mogel ganiti niti ene. Obe sta spali! Bilo je grozno videti Raketelja in vse navzoče. Mož je nič kriv podrl soglasnost in zaslutil, kaj bo iz tega. In je tudi bilo. Čez pol leta je bil še malo manj kot občan. Izgubil je prijatelje in znance; saj tudi ni pametno pa zdravo pohajati in se razkazovati s človekom, ki je proti, ko so vsi za.

*

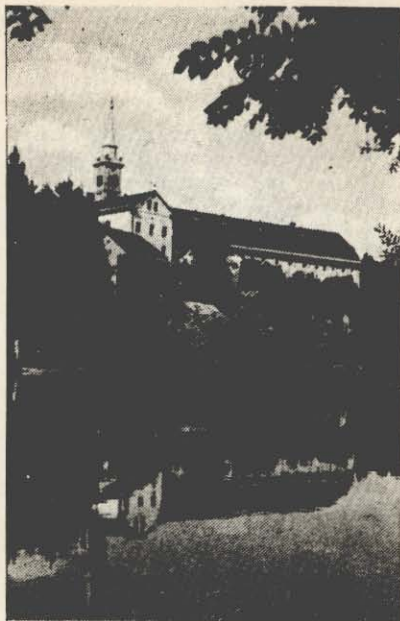
Pa je minilo sedem dolgih let. Kazalo je že, da bomo Raketelja, namočenega v špirit, zagreblili. Tedaj je počilo! Tisti sklep pred leti in vse, kar je bilo s sklepom v zvezi — vse se je popakdralo! Ugotovili so strašansko škodo, neumnost, potratnost in sploh vse, kar se ob takih prilikah reče. Javnost je zahtevala krivce: z imeni in priimki. Brž so ugotovili nekaj navzočih in, ko so o tem premlevali na dolgo in široko, se je nekomu zareklo, da je bil takrat menda eden proti. Poiskali so zapisnik in so odkrili:

„Za predlog ni glasoval samo tovariš Raketelj!“

Zdaj ga poglejte, Raketelja! Zravnaj, lep, nasmejan spet hodi v službo, se pravi, na položaj, ki so mu ga vrnili. Spet si je pridobil kup znancev pa prijateljev, spet tekmujejo, kdo mu bo lahko plačal pred šankom. Je pa tudi moder in nič več ne razlaga o mrtvi roki, ki mu je nesrečo pa tudi srečo prinesla.

„Jaz sem že takrat pravilno presojal!“ se trka že po malo bolj votlih prsih in se veseli funkcij pa časti, ki so ga nanovo zagrnile.

Albert Papler

Novo mesto ob Krki

Zbor se je dobro odrezal. Vsa zavist se je razkadila in vse pevce, celo organista, je prevzelo veselo zadovoljstvo. Najbolj srečna izmed vseh pa je bila Tilka. Ta njen fant, ta voznik Niko, se je postavil! Organist je ves poten pobral note in potrepal Nikota po rami. S kora so odhajali kot zmagovalci in samozavestno stopali med množico.

Pri Ludviku so posedli. Moški so komaj čakali pijače. Nazdravljali so si in obnavljali podrobne dogodke med petjem. Dekleta so se razgubila med stojnicami in kupovala odpustke. Niko je hitel h konjem. Nakrmil jih je, pregledal voz in naročil pastirju, naj si kupi štrukelj in naj pazi na vse. Odpravljal se je k družbi. Iz gneče se je prišla Tilka. V roki je držala veliko rdeče srce s pisanim trakom.

«Niko, vzemi ga!»

Odvil je liste in čital: «Na veke tvoja!» Stisnil ji je roko in jo peljal med množico k Ludviku. Ves svet mu je bil ena sama prelepa pesem, ki bi jo pel noč in dan, samo da bi bila ob njem Tilka. Na stojnici je kupil prstan in ji ga nataknil na roko. Kot dva otroka sta stopila v kolibo. Pevci so vstali, dvignili kozarce in veselo nazdravili:

«Živijo, Niko! Dobro si jo vozil!»

(Dalje prih.)

Ker vidi torej Cerkev v obrambi človekovih pravic svoje poslanstvo, ne bo mogla nikoli dovoliti, da bi jo kdo skušal na tem področju "diferencirati", se pravi ob vprašanju, ali naj te pravice brani ali ne, sejati v njene vrste razdor. To bi bilo tudi brez uspeha, ker je Cerkev na Slovenskem dovolj edina in enotna.

Zato je nepošteno, če kdo podtika klerikalistične namene tam, kjer se razpravlja o nevarnostih drugorazrednosti v naši družbi. Če o tem razpravljamo, je znamenje, da zahtevamo take konkretne razmere — in ne samo pravne določbe —, ki bodo zagotavljale in pospeševale resnično enakopravnost vseh. Papež nas opozarja, da se ne moremo zadovoljiti s "črko", ampak moramo zahtevati "duha". Tega "duha" prav gotovo ni, če o tem niti govoriti ne smemo in če tisti, ki o tem govorijo, takoj obvelja za "klerikalca".

Vzrok za te pojave pa je med drugim tudi sedanja povezanost marksizma in ateizma. Nekateri sicer poudarjajo, da ateizem ni bistvo marksizma, vendar se s temi izjavami ne dotaknejo jedra vprašanja. Kajti hkrati odkrito priznajo, da marksizem vsebuje ateizem kot svojo prvino, čeprav ta ni njegovo bistvo. To pa je dovolj. Tak marksizem, ki je obvezna vzgojna smer naših šol, nujno — a povsem neupravičeno in v nasprotju s človekovimi pravicami — vceplja mladini ateistični nazor in ji ubija tudi intimno vernost. Z izgo-

vorom, da je ateizem samo stranski, a še vedno sestavni del marksizma, pač ni mogoče opravičiti ateizacije, ki se zavestno in načrtno dogaja v naših šolah. Z njo se krši tudi naravna pravica staršev do vzgoje otrok, ki jo je tako poudaril koncil.

Tu je tudi razlog, zakaj se pri nas vedno znova pojavlja vprašanje vernih učiteljev. Če se nemalokrat zgodi, da so pri nas verni učitelji nezaželeni in so kljub uradnim izjavam pogosto nekakšna neprijetnost v naših šolah, ki jo bo treba počasi odpraviti, je to pač dovolj zgovoren dokaz, da nekoga moti njihova vernost kot taka. Moti tiste, ki želijo, da bi naša šola — naravnost ali po ovinkih, to je tukaj povsem vseeno — odpravljala vernost in vzgajala za brezboštvo.

Ni lahko uskladiti človeških hotenj in misli. Ni lahko celovito zaščititi vsega, do česar ima človek pravico. Ni lahko zajamčiti svobode misli, izražanja in vesti. Toda kdor to res iskreno hoče in želi, bo najprej dopustil, da bodo vsi zainteresirani o tem svobodno razpravljali in izražali svoje pripombe, če bodo opozarjali na še ne povsem uresničene človekove pravice. Tudi jim ne bo grozil in jim ne bo podtikal sovražnih namenov. V interesu naše družbe in njene prihodnosti je, da so vprašanja zadovoljivo rešena v vsej resničnosti, ne pa samo na vrhu ali pa samo na papirju.

Odlomek iz enega zadnjih člankov
pokojnega nadškofa dr. Jožefa Pogačnika.

SMREKA NIKOLI NE BO OMBU. . .

Članek je izpod peresa mladega Slovenca, katerega rojstna dežela je Argentina. Kljub temu Marko po zavednosti prekaša marsikoga, ki ni več mlad priromal iz Slovenije v širni svet. Ne le argentinski mladini, tudi naši avstralski (in nje staršem!) veljajo Markove tehtne besede, zato jih ponatiskujemo v MISLIH.

Kogar zanima: ombú je tipično južnoameriško drevo. Za nas v Avstraliji bi se moral naslov članka pravzaprav glasiti: smreka nikoli ne bo evkalipt . . .

Žalostno je videti, kako velik del slovenske mladine brezskrbno opušča materinski jezik. Vedno bolj poredkoma je slišati skupino, ki bi se menila v slovenščini, in niso izjeme taki, ki odgovarjajo staršem v španščini, čeprav jim ti govorijo slovensko.

Iskati krivce za to bi bilo nesmiselno in s tem ne bi rešili problema. Vsi smo pa odgovorni za to, kar se bo z nami zgodilo. Jezik je eden temeljev, na katerih stoji naša skupnost.

Vsak izmed nas se je ali se bo nekoč vprašal: Kaj pravzaprav sem, Slovenec ali Argentinec? — Odgovor je kaj jasen, čeprav ga nekateri ne morejo ali nočejo videti: mi smo SLOVENCİ, rojeni v Argentini. (Smo torej argentinski državljani, z vsemi pravicami in dolžnostmi.) Naša domovina je tukajšnja zemlja, katera nam je gotovo toliko pri srcu kakor Slovenija našim staršem. To pa ne spremeni dejstva, da smo Slovenci. Saj tudi slovenski narod ni od zmeraj bival pod Triglavom, ob Jadranskem morju . . . Smreka je smreka, kjerkoli jo vsadiš. Lahko oplodi, lahko degenerira, lahko celo izumre, a nikoli ne bo postala ombú . . . Zemlja, v katero smo bili presajeni, je rodovitna in ni ga vzroka, ki bi nam onemogočil, da naprej rastemo. Če torej degeneriramo ali pa izumremo, je to le naša krivda.

Prvo znamenje tega pešanja je opuščanje materinskega jezika. Kako smo v zmoti, če mislimo, da smo več, če se pogovarjamo v španščini. Nasprotno. Tako počasi pozabljam en jezik, in to privede do tega, da znamo manj, kar tudi v neki meri pomeni, **da smo manj**. Koliko bi nekateri ljudje dali, da bi znali dva jezika, mi pa se trudimo, da bi enega pozabili!

Še več: če nismo zmožni pravilno čutiti NAŠE narodnosti, čutiti da SMO Slovenci, kako naj torej "igramo" Argentina, vrednega Argentina? Le poglejmo, kaj posnemamo, in kakšne "Argentince" posnemamo! Španščina, ki jo slišimo med mladimi, prav gotovo ni najboljša, in tudi ne najbolj čista (v obeh pomenih besede).

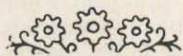
Drugi vzrok za opuščanje slovenščine je lagodnost. A vsak kristjan ve, da ni vedno prav, kar je najlažje; skoraj vedno je narobe. ("Življenje ni praznik . . .")

Potrudimo se torej, da bodo naši sinovi lahko ponosni na nas, kakor smo mi ponosni na naše starše.

BODIMO VEČ, BODIMO PRAVI SLOVENCİ! Argentinci nam bodo hvaležni.

S tem VEČ se ne postavljamo nad druge. Če se človek potruži, se lahko izboljša, izpolnjuje in tako postane bolj podoben Bogu. V tem oziru je VEČ kakor prej, je bolj popolnoma človek.

MARKO JERMAN

Med adelaidskimi Slovenci zelo poznana zdravstvena delavka gospa ANICA RANT opravlja poleg redne službe pri zdravstveni ustanovi tudi svojo privatno prakso chiropraktike v Reynelli, 233 South Main Road. Letos v februarju je v svoji stroki dosegla naslov doktorja chiropraktike na mednarodni ustanovi Preston Institute, Chiropractic College, Melbourne.

K doseženemu uspehu rojakinji vsi Slovenci v Južni Avstraliji iskreno čestitamo in ji želimo tudi v bodoče še mnogo uspehov v njeni panogi udejstvovanja.

Dr. S. Frank

Čestitkam se pridružujejo tudi MISLI, ki že dolga leta, prav od prčketkov Aničine družine, prihajajo k Rantovim.

LETOŠNJI APRIL je prinesel v Avstralijo prvo skupino ameriških Slovencev, ki so se odločili za kratek obisk (menda dva tedna) in ogled naše celine. Potovanje je organiziralo slovensko potovalno podjetje "Kollander World Travel Agency" v Clevelandu, Z.D.A., skupino — najavljenih je šestdeset oseb — pa vodi znani clevelandski slovenski radijski napovedovalec Tony Petkovšek.

Več o obisku tokrat še ne vem poročati. Ja pa poskus vreden našega zanimanja. Morda bo privabil med nas nove skupine ameriških rojakov, pa tudi med nami zanetil misel na ameriško Slovenijo ter prej ali slej dvignil kako našo skupino na polet preko Pacifika. Končno svet res postaja vedno bolj majhen. Nič ne bo narobe, če se **Slovenija v svetu** med sabo tesneje poveže in bolje spozna. Tudi kulturna izmenjava med slovenskimi skupinami po zdomstvu bi prinesla svojo korist, saj se vzdržujejo pod enakimi ali vsaj sličnimi težkimi pogoji. In svobodna bi bila, brez izrabljanja v politične namene, kar je žal nujna primes raznim "kulturnim izmenjavam" z republiko Slovenijo . . .

Ameriškim obiskovalcem kličejo tudi avstralske MISLI iskreno dobrodošlico v upanju, da se bodo vračali domov z najlepšimi spomini na deželo "down under".

V **NEMČIJI** blizu Münchena sta 28. marca v avtomobilski nesreči izgubila življenje rojaka: duhovnik **Franček Križnik** in pa bagoslovec petega letnika **Martin Kastelic**. Križnik je bil zadnje leto v uredništvu "Družine", v jeseni pa je dobil študijski dopust, da bi na münchenski univerzi dokončal doktorat iz filozofije. Oba pokojnika so prepeljali v domovino: Križnik je bil pokopan 1. aprila v Šmarju pri Jelšah, Kastelic pa 2. aprila v Šempetru pri Novem mestu (Otočec). Podrobnosti o nesreči nam niso znane.

GOSPODARSKI SPORAZUM med Evropsko gospodarsko skupnostjo (EGS) in Jugoslavijo je bil podpisan v aprilu. Zapad zopet rešuje kritično stanje jugo-gospodarstva. V blagovni izmenjavi ima danes Jugoslavija 6 tisoč milijonov dolarjev deficita. Sporazum določa, da Jugoslovani izvažajo svoje blago prosto, to je brez carinskih in količinskih omejitev v deset držav EGS (z majhnimi izjemami). Dalje urejuje položaj jugoslovanskih delavcev na delu v tujini za izenačeno socialno

zavarovanje itd. — Jugoslavija je zašla že pred leti v težave, ki so se stopnjevale s porastom brezposelnosti in inflacije, vzrok zanj pa je tudi nizka storilnost dela in slabo izkoriščanje obratnih zmogljivosti. Jugoslavija ima sedaj možnost, da bolj uravnoteži zunanje trgovinske odnose, če omeji uvoz predmetov splošne potrošnje in dobavlja v rokih blago po konkurenčnih cenah.

1500-LETNICO rojstva sv. Benedikta praznuje letos Cerkev, ki temu velikemu možu veliko dolguje. Dolguje pa mu veliko tudi človeštvo, saj celo današnja Evropa še vedno živi od njegove dediščine. Cerkev je sv. Benedikta nedavno razglasila za zavetnika Evrope, posebej še zahodnoevropske kulture. Svetnik je namreč s svojimi redovniki ohranil in razširil najboljše pridobitve stare rimske omike med tedanje evropske narode. Z globoko premišljenimi vzgojnimi prijemi je postavil temelje verski miselnosti, ki je bila sprejemljiva za sleherni narod. S svojim pravilom "Moli in delaj!" so benediktinski samostani neverjetno mnogo napravili za dvig umnega gospodarstva, z načrtnim prepisovanjem rokopisov pa so ohranjali neprecenljive zaklade antične umetnosti in znanosti v času, ko se o tisku in tiskarnah človeštvo še ni niti sanjalo. Če se danes Evropa ponaša s tako visoko stopnjo duhovne in materialne kulture, gotovo za to v veliki meri dolguje sv. Benediktu in njegovim menihom.

"Naša civilizacija je pozabila, da je rojena iz Kristusove krvi," je zapisal nobelovec Alexis Carrel. V okvir te "pozabe," ki je marsikdaj žal namerna, sodi tudi dejstvo, da je sodobni Evropi izginil iz spomina sv. Benedikt s svojim neprecenljivim delom. Naj ga letošnji visoki jubilej 1500-letnice njegovega rojstva spet postavi tja, kamor v pravično zgodovino upravičeno spada.

V **AGRENTINI** je med našimi rojaki dne 22. januarja letos zaključila svojo zamsko pot **gospa Ivanka Žužek**. Dočakala je starost 83 let. Kot vzorna krščanska mati je pred leti prejela papeževo odlikovanje. Pokojnica je dala življenje šestnajstim otrokom, od katerih so štiri hčerke zdravnice-misijonarke, dva sinova sta jezuitska duhovnika, eden pa salezijanec.

Žužkova družina je do konca vojne in bega v Avstrijo živela v Ljubljani. Kljub težkim razmeram v begunstvu in potem v izseljenstvu je mati vsem otrokom pomagala skozi šole in jih vzgojila v pristnem krščanskem in slovenskem duhu.

ELVIS PRESLEY — kdo ne pozna tega imena? Gotovo je bil najbolj plačana zvezda vseh časov, čeprav je pogosto nastopal tudi brezplačno v dobrodnele namene. V svojem življenju je izdal 60 velikih plošč, več kot 100 malih; nastopil je v 30 filmih, ki pa niso ocenjeni kaj prida. Leta 1956 je postavil do danes še neprekosljivi rekord: sedem zlatih plošč v šestih mesecih snemanj. Ne drži pa rekorda s tem, da je do danes prodanih po svetu 250 milijonov njegovih plošč, kajti rekord števila plošč še vedno pripada legendarnemu Bing Crosbyju: njegovih plošč je bilo od leta 1925 pa do danes prodanih nič manj kot 365 milijonov. . .

DRŽAVLJANSKA vojna se bliža Salvadorju in le totalne reforme socialnih struktur lahko preprečijo krvavo kopel, je še nedavno izjavil salvadorski nadškof Oscar Arnulfo Romero. Neutrudljivo se je zavzemal za pravice zapostavljenih, govoril jasno in odločno -- 24. marca ga je med maševanjem zadela morilna krogla. Bo morda njegova mučeniška smrt preprečila njegovo napoved? Če ni prepozno celo za pametno socialno in agrarno reformo. Vse narodovo bogastvo je v rokah maloštevilnih posestnikov, revščina med ljudstvom pa nepopisna. Cerkev je že dolgo dvigala glas in opozarjala vlado na težak položaj, ki ni v soglasju s človeškim dostojanstvom. Zdaj je moral za to nadškof dati celo svoje življenje . . .

SLOVENIK, naš rimski papeški zavod, je med avstralskimi Slovenci znana zadeva, saj smo pred njegovo otvoritvijo tudi mi pomagali z nabirko, da je do njega prišlo. Rimski slovenski list "Med nami" pa je v svoji januarski številki ugotovil, da imamo Slovenci poleg tega enega SLOVENIKA tudi dve SLOVENIKI. SLOVENIKA se namreč imenuje nova avtocesta, ki vodi v Ljubljano, Z istim imenom pa je krstil slovenski misijonar o. Cukale tudi novo cerkev v Kalkuti. Znano je, da je v teku let precej slovenskih misijonatjev delovalo v Indiji in eden za drugim odhajajo v večnost. Pred par leti je umrl nam znani in od MISLI posinovljeni misijonar o. Stanko Poderžaj. Naj bo vsaj ta cerkev priča slovenske prisotnosti v daljni indijski deželi še dolgo potem, ko bo zadnji naših misijonarjev omahnil pod težo dela in let! Zato je cerkev dobila ime SLOVENIKA in kar poda se ji.

SLOVENIK in dve SLOVENIKI — kar lepa trojka in omembe vredna zanimivost.

DOPISNIK National Catholic Reporter-ja Peter Heblethwaste je objavil govorico, ki jo je slišal v Rimu in je že kar precej glasna: Papež Janez Pavel II. naj bi še pred leti obiska znanega kapucinskega patra Pija, ki je dolga leta nosil Kristusove rane (živel je v samostanu San Giovanni Rotondo in je tam tudi umrl 23. septembra 1968). Stigmatik, ki je mnogim videl v dušo in je napovedal veliko prihodnjih dogodkov, je baje Wojtilu povedal, da bo izvoljen za papeža. Dodal pa je tudi, da bo vladal le kratko časa in da se bo njegovo papeževanje končalo v krvi.

Iz te napovedi si ljudje papeževe bližine razlagajo, za-

kaj je papež tako aktiven in si ne dovoli dovolj počitka: če mu je čas papeževanja zares skopo odmerjen, hoče v njem storiti čim več. Njegov delavnik je res tako naporen, da bi ga redko kdo zmogel.

KAJ VSE si bodo še dovolili proizvajalci, da bodo vsiljevali svoje blago brezmiselnim potrošnikom! Najnovejša metoda so roboti. Coca-Cola podjetje uporablja take robote po trgovinah ZDA, Kanadi, Zapadni Nemčiji, Angliji in na Japonskem, začelo pa bo z njimi baje tudi v Avstraliji (če že ni). Ko robot zazna, da kupec seže po brezalkoholni pijači drugega podjetja, se oglasi in skoraž razhudi. Zatrdi, da je kupec napravil nelogično izbiro, naj steklenico vrne in kupi raje Coca-Colo. Kot trdijo, je metoda kaj učinkovita. . .

ŠVEDSKA ni katoliška dežela, zato se kaj zanimivo sliši poročilo, da tamkajšnjih šest tisoč priseljenih Slovencev predstavlja kar **eno sedmino** vseh katoličanov na Švedskem. Morali bi po svoje kazati katoliški zgled in v vsakdanjih odnosih približati katoliško Cerkev švedskim protestantom. Saj to je končno poslanstvo slehernega katoličana. V resnici pa zadeva ni tako lahka, če priseljenci gojijo le željo po hitrem ekonomskem napredku, a ver a jim je morda celo doma veljala zgolj za tradicijo. Taki še sami odpadejo v tujih okoliščinah, namesto da bi vplivali s svojim odločnim zgledom na novo okolje.

Rojaki na Švedskem so dobili nedavno stalnega slovenskega duhovnika, da bodo lažje ostali zvesti Cerkvi in rodu, pa vršili tudi svoje poslanstvo kot katoličani med protestanti. Mnogi le radi in redno prihajajo k slovenskim mašam, kljub za evropske razmere velikim razdaljam in zlasti pozimi hudim vremenskim nepravilnostim.

NEMŠKA pisateljica Benedicta Kempner, ki je že izdala knjigo o duhovnikih pred hitlerjanskimi sodišči, je zdaj objavila tudi knjigo z naslovom "Redovnice pod kljukastim križem." Zbrala je nadrobne in zanimive podatke, ki popisujejo odpor redovnic-bolničark zoper "evtanazijski program" nacističnih veljakov, deportacije in pobijanje "narijskih" redovnic v nizozemskih samostanih in preganjanje redovnic na Poljskem. Iz knjige je razvidno, da je v Nemčiji v času hitlerjanskega režima v preganjanju nasilno izgubilo življenje nad 400 redovnih sester.

DISKO za Sydney in okolico!

Kličite me za praznovanje zarok in porok, rojstnih obletnic ter drugih veselih prilik! Igram po želji vse vrste glasbe in imam lepo izbiro angleških, slovenskih, nemških ter drugih plošč za mlade in stare. Štiri ure najboljših glasbe za 85 dolarjev!

Priporoča se JOŽEF ROBAR,
61 Garfield St., Wentworthville, NSW, 2145
Telefon: 636 7157

KOTIČEK

POŠTA

naših mladih

PESMICA O KRUHKU

MAMICA BI KRUHEK PEKLA,
TODA MOKE NI.

"TECI, TECI,
MLINU RECI,
ŽITA NAJ ZDROBI!"

"RAD BI ZLATO MLEL TI ŽITO,"
MLINČEK ROPOTA.

"TECI, TECI,
NJIVI RECI,
NAJ PŠENICE DA!"

DALA NJIVA BI PŠENICE,
TODA ZRELA NI.

"TECI, TECI,
SONCU RECI,
NAJ JO POZORI!"

SONCE ŽITO POZORILO,
MLINČEK GA DROBI,
OJ, ŽE KRUHEK,
DOBRI KRUHEK,
IZ PEČI DIŠI!

VIDA BREST

DRAGI OTROCI!

Danes predstavljamo gđc. ADRIJANO N. CEFERIN,
ki je v decembru zaključila z odličnim uspehom študije

Dragi striček!

Zopet si me razveselil, ko si mi dal priliko za barvanje velikonočne slikice. Ko sem prišel iz šole, mi je mama povedala in takoj sem jo šel barvat. Mogoče bom pa le jaz izbran.

Moram povedati, da je to zadnja slikica, ki jo barvam v Avstraliji. Dragi striček, sporočam Ti, da bova z mamom zapustila Avstralijo in se še to leto vrnila v Slovenijo. Lani je umrl moj ata in smo morali spreminiti vse načrte.

Sedaj Ti pa voščim vesele praznike, kakor tudi vsem Kotičkarjem po Avstraliji. — **Danny Poljanec**, 12 let, Ardrossan, S.A.

Dragi striček! — Sem še majhna, a vedno rada pogledam, če je v Kotičku kakšna slika. Zelo sem bila vesela, ko si jo dal v zadnjo številko. Lepa hvala, striček!

Ime mi je Sonja, stara pa sem osem let. Sliko sem pobarvala sama. — **Sonja Rotar**, Mulgrave, Vic.

NATEČAJ barvanja slike v prejšnji številki je lepo uspel. Najlepše slike so napravili: **Rosemary Radesich** (8 let), **Anne Birska** (5 let), **Sonja Rotar** (8 let), **Irene Turk** (12 let), **Danny Poljanec** (12 let) in **Katarina Persič** (8 let), ki mi je v pismu narisala tudi velik in lep pirh. Težko je bilo izbirati, zato sem odločil, da bom namesto enemu podelil nagrado kar šestim najboljšim. Kajne, da nima nihče proti? Ostali ne bodite žalostni! Pa drugič spet poskusite srečo! — Striček.

iz naravoslovnih ved (Bachelor of Science) na Monash univerzi v Melbournu. Je drugorojenka iz znane slovenske akademske družine. Njena mati **Aleksandra** je upoštevana v literarno-jezikovnih in vzgojnih krogih. Slovenskim naseljencem je bolj znana po dejavnosti v avstralskih etničnih zadevah.

Jana, tako jo kličejo doma in prijatelji, je bila rojena pred dvajsetimi leti v Melbournu. Obiskovala je državne šole. V razredih je bila med najmlajšimi, po učenju med najboljšimi. — V prostem času doma vedno rada pomaga v gospodinjstvu, na vrtu itd. Ob počitnicah gre z družino na taborjenje. Njena priljubljena razvedrila so: plavanje, ribolov, peš hoja in smučanje.

Letos posluša predavanja na ljubljanski univerzi. V počitnicah bo prehodila slovenske pokrajine, prepotovala sosednje dežele. S študijem in bivanjem v Sloveniji spoznava slovenski jezik in kulturo v zgodovinskih razsežnostih ter razmere slovenskega življenja.

Po povratku domov se bo odločila za specializacijo v šolstvu ali industriji. Misli na zaposlitev v svoji stroki, a se ne plaši drugačnih razmer. Lahko se bi lotila tudi kuhanja, ker ljudje morajo jesti.

Janin primer spričuje življenjski optimizem in pripravljenost za delo, ki je lahko samo v spodbudo naši doraščajoči slovenski mladini.

WAGGA WAGGA, N.S.W. — Resnično ste me presenetili, p. urednik, v zadnji številki MISLI s člankom o mojem barvanju pirhov. Lepo ste predstavili moje prizadevanje k širjenju slovenskih običajev v tej deželi.

Morda Vas bo zanimalo, da so nekatere šole v Waggi Waggi že vpeljale barvanje pisank. Uporabljajo risbe in navodila, ki sem jih v ta namen pripravila. Isto se dogaja tudi v nekaterih tukajšnjih ženskih organizacijah.

Tudi zbirka moje "suhe robe" se počasi izpolnjuje. Sredi aprila bom razstavljala na letni prireditvi "Wagga Historical Society". Čim mi bo čas dopuščal, bom skušala pripraviti par kosov za melbournsko etnološko zbirko — če seveda mislite, da bi bilo primerno. (Veseli bomo Vaše pošiljke in se Vam že zdaj zahvaljujemo. — Op. ur.) — Prisrčno vse pozdravlja in želi blagoslovljene velikonočne praznike — **Sonja Hribar**.

OTTOWAY, S.A. — Pošiljam naročnino za naše drage MISLI in seveda tudi nekaj za Sklad. Za kaj več napisati pa kar ni časa, četudi sem že v pokoju — vedno je doma dovolj dela z vrtom in živalmi.

Ker še nihče ni poročal: v dnevnem časopisu sem zasledil žalostno novico o smrti med nami. Pove, da je dne 5. marca v St. Andrew's Hospital-u umrla gospa **FRANČIŠKA JOŽEFA LIKAR** r. Šajina. Imela je komaj 47 let. Zapušča moža Stelja ter hčerki Heleno in Damijano. Pogrebna maša je bila v slovenski cerkvi na soboto 8. marca ob devetih, nato je sledil pogreb na pokopališče Centennial Park.

Likarjevi družini, ki živi v adelaidskem okraju Beaumont, tudi v MISLIH iskreno sožalje, pokojnico pa priporočam v molitev.

Slovenske pozdrave vsem bravcem! — **Stanko Šubic**.

CARINA, QLD. — V marčni številki MISLI sta gospoda Mirko Cuderman in Jože Vah poročala o nad vse uspešnem praznovanju srebrnega jubileja naše brisbaneke **PLANINKE**. Prav je, da tudi širša javnost zve za naše nastope, jaz pa bi rad na tem mestu dopolnil, kar sta oba poročevalca pri omembi mojega govora izpustila. Oba namreč omenjata, da se je govor podpisanega dotaknil delovanja "Planinke" od ustanovitve do danes, torej zadnjih 25 let. Toda temu ni tako. Splošno je znano, da smo se brisbanski Slovenci združevali že kar tri leta pred njenim rojstvom — torej že od leta 1952. In to po zaslugi pokojnega Cirila Vuga, pozneje pa po zaslugi posameznih požrtvovalnih rojakov. Ta priporočili neomenjena ugotovitev je važna, kajti mnogi so pozabili, spregledali ali pa nočejo vedeti in ceniti naporov takratnih posameznikov pred ustanovitvijo "Planinke", dasiravno so bili takrat časi težji od današnjih. Res pa je, da vse takratno delo ni slonelo na družbeni podlagi, nego le na ramenih zavednih posameznikov, ki so poleg svojega rednega dela radi žrtvovali svoje moči v prid skupnosti. Toliko resnici na ljubo in v upoštevanje. Upam, da ne bo zamere, saj so mi pri tem bila pri srcu le pravična dejstva.

Na tretjo postno nedeljo, 9. marca, smo imeli brisbanski Slovenci izredno čast pozdraviti v naši sredi nepričakanega gosta iz Slovenije, župnika iz Spodnje Idrije — g. Stanka Ipavca. Imenovani je nečak našega pokojnega rojaka Josipa Fona. Ob lanskem obisku Slovenije sem na prošnjo g. Fona obiskal tudi Spodnjo Idrijo, kjer sem na začudenje prav od g. Ipavca zvedel, da se g. Fon nahaja v bolnišnici. Nisem mislil, da se bomo srečali tudi tu v Avstraliji, kjer se g. Stanko nahaja za nekaj tednov na počitnicah pri sorodnikih. Tako je obiskal tudi gospo Sonjo Fon in brisbanski Slovenci smo imeli priliko za izredno slovensko mašo. Na hitro in večinoma preko telefonske žice napovedana maša je prinesla še kar zadovoljivo udeležbo. Hvala vsem, ki so pripomogli s sporočili k temu izrednemu obisku! Žal je velikonočni čas g. Stanka klical prehitro nazaj med svoje idrijske ovčice — upam, da je iz sončnega Brisbana odnesel najlepše vtise.

Na veliko nedeljo zvečer sem gledal televizijski prenos papeške velikonočne maše na Trgu sv. Petra v Rimu. Vse me je še bolj zanimalo, ker sva bila z ženo ob najinem lanskem "potepanju" po Evropi tudi tam in se rokovala z Janezom Pavlom II. Še vedno je ostal tako svež ter z jasnim glasom kljub vsem naporom, da se človek samo čudi, kako toliko zmore. Na koncu je voščil velikonočne praznike v številnih jezikih, med

ZAHVALA

Ob izgubi dragega strica **LEOPOLDA VELIŠČEK**, ki je preminul letos osmega januarja, se iskreno zahvaljujemo p. Valerijanu in sydneyškemu verskemu središču, dalje pevkam, prijateljem in znancem, ki ste pokojnika v tako velikem številu pospremili na njegovi zadnji poti. Posebna zahvala tudi vsem, ki ste mu v slovo darovali cvetje, ali namesto cvetja na grob darovali za bodoči "Ambrožičev dom" onemoglih.

Vsem, ki ste nam v dneh žalosti stali ob strani, še enkrat najlepša hvala in Bog povrni!

Nečakinji Milka Stanič in Sofija Hrast
ter nečak Ivan Velišček z družinami.

drugimi tudi v jasni in lepi slovenščini, kar se za nas tako prijetno sliši.

Naj končam! Pa še drugič kaj! — **Janez Primožič.**

PORT LINCOLN, S.A. — Ker Vas zanimajo smrti naših ljudi in zbirate vse tozadevne podatke, Vam pošiljam tole sporočilo. Dne 15. februarja letos sem bila klicana na tukajšnji Health and Welfare Centre. Šlo je za prevod pisma mrtvega človega in sporočilo njegove smrti sorodnikom v Evropo. Tako sem zvedela, da gre za smrt priseljenca iz Tržaškega, ki je bil tu poročen z aborigenko in imel z njo pet otrok. Ime: Antonio

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES Pty. Ltd.
182 Norton Street, Leichhardt, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevzemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejam davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

**V. FERFOLJA
J. M. THAME
E. WEINBERG**

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds.)

Telefon: SYDNEY 560-4766 in 560-4490

Starri, kar vsekakor zveni kot poitalijančen slovenski priimek. Njegova pisma so bila sicer v italijanščini, zato ne morem reči, če je še znal slovensko. Točnega rojstnega kraja in datuma nismo mogli najti, rečeno pa je bilo, da je redno pisal stricu v Trst. Nekdo je tudi omenil, da ima baje brata v Melbournu (če je res, pa seveda nisem gotova).

Pokojni je bil star okrog 50 let. Izgleda, da je imel svoje otroke zelo rad. Je pa precej pil, kar je škodilo njegovemu srcu, ki je končno odpovedalo. Po izjavah ni nikoli tožil, da bi imel kdaj prej kake srčne napade.

Antonio je bil pokopan iz tukajšnje katoliške cerkve. Udeležila sem se njegovega pogreba. Bilo je še precej ljudi, a domala vsi aborigeni. Očitno se s tukajšnjimi belci ni dosti mešal in ga niso poznali. Morda pozna njegovo ime kdo bralcev MISLI in bi vedel o njem kaj več povedati.

Z lepimi slovenskimi pozdravi! — **Roža Franco.**

MELBOURNE, Vic. — Nikjer še ni bila zabeležena smrt mladega slovenskega fanta PETRA CANDIR, ki se je 26. novembra lanskega leta ubil v melbournskem

HORVATH SCHOOL OF MUSIC

*Poučujem harmoniko na domu
kjer koli v Melbournu
(za A.S.A. in A.M.E.B. izpite in spričevala)
Prodajam tudi harmonike.*

PETER HORVATH
23 SALISBURY RD., ASHWOOD, VIC. 3147
TELEFON: 277 6148

Dr. J. KOCE, 72 Essex Rd., Surrey Hills, Vic. 3127. — Tel. 836 3862

(Najstarejši tudi po letih objavljajanja oglasov v Mislih)

ČE HOČETE POTOVATI,

se z zaupanjem obrnite name. Imam v vseh večjih mestih Evrope in Amerike ne samo poslovne ampak tudi prijateljske zveze.

**TOUR WORLD INTERNATIONAL, 155 Collins Street,
Melbourne, 3000 — Tel. 63 4832, Consultant Dr. J. KOCE**

MELBOURNSKI SLOVENC!

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK**
za selitev in podobno,
se boste z **MAKSOM HARTMANOM**
po domače pomenili za čas prevoza,
delo pa bo opravljeno dobro
in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

okraju St. Kilda West. Kakor se je izkazalo, je sedel na balkonski ograji, izgubil ravnotežje ter omahnil več nadstropij v globino. Peter je bil rojen v Celju 28. septembra 1955. Še otrok je prišel s starši v Avstralijo. Zdaj je bil zaposlen kot glavni natakari v eni melbournskih restavracij. Pokopan je bil na pokopališču v Danenongu, kjer že od leta 1964 počiva njegov pokojni oče Jožef. Žalujocha mati Marija, ponovno poročena in znova ovdovela Wright, vodi kokoško farmo v Gunbowerju. Ni še prepozno za iskreno sožalje ob izgubi, ki je še ni prebolela. — **Poročevalec.**

... **VIC.** — Dragi oče urednik! Ko gremo po dolgih letih bivanja v Avstraliji domov na obisk, ne morem oditi brez iskrene zahvale za vse, kar ste v teh letih dali naši družini: po MISLIH, pa tudi po slovenskem radiu, pri slovenskih mašah itd. . . . Naj se Vam ob tej priliki posebej zahvalim za MISLI, ki smo jih vsa leta redno prejeli in jih še. Bile so pri nas vedno dobrodošle. Od meseca do meseca sem dobivala v njih hrano, ki mi je bila potrebna, zlasti prva leta mojega bivanja v Avstraliji. Prosim, da tri bodoče številke zadržite, dokler se ne vrnemo iz Evrope. Ne bi želela, da se izgube. Če še kaj dolgujemo, me pa kar pocukajte za rokav.

Iz srca Vam kličemo: Bog Vas živi in na svidenje! — **N. N.**

Tonček prijoka k mamici in ji potoži: "Stari ata se hoče z mano in Anico igrati Indijance . . ."

"No, zakaj pa ne?" se začudi mama.

"Saj se ne more, ko pa ima glavo že skalpirano . . ."

PRODAJAM hišo v Sloveniji: na Studencih (Mari-bor) blizu železniške postaje. Kogar zanima nakup, dobi lahko podrobnejše informacije glede stanja in vrednosti hiše pri lastnici. Pišite ali telefonirajte na naslov:

**VERONIKA ROBAR, 61 Garfield Street,
Wentworthville, N.S.W. 2145
Telfon: (3) 636 7157**

Urarsko in zlatarsko podjetje: **ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER**

31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY

DESIGNED AND MADE

IN OUR OWN WORKROOM

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

Potujete v Rim? — Dobrodošli!

HOTEL BLED

Via S. Croce in Gerasusalemme, 40

00185 ROMA (ITALY) Tel. (06)777102

II. Kat. — Sobe s kopalnico, radioaparatom, klimatsko kontrolo. Centralna lega. Prostor za parkiranje. Restavracija. Slovensko osebje.

"Tinka, ali kaj dosežeš pri svojem možu s solzami?"

"Oh, prav nič! Če začnem jokati, mož pravi: 'Vse, samo vode ne!' in gre v gostilno . . ."

KDO BI VEDEL POVEDATI . . .

. . . kje v Avstraliji se nahaja rojak s priimkom **GRDANC?** Je že več let na peti celini, doma pa je z Dolenjskega. Po njem sprašuje (preko ene ameriških Slovenk, ki nas je obiskala s clevelandsko skupino) sestra Marija Spolarič, ki živi blizu Clevelanda v ZDA. Uredništvo MISLI bo hvaležno za kakršno koli obvestilo o iskanem.

IMATE NAMEN POTOVATI?

Ivan Gregorich

(že od leta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki se odpravljajo na pot) bo uredil za Vas vse potrebno!

Čez dan:

72 Smith Street,

Collingwood, Vic. 3066

Tel. 419 2163 in 419 1584

Po urah:

1044 Doncaster Rd.,

E. Doncaster, Vic. 9109

Telefon: 842 1755

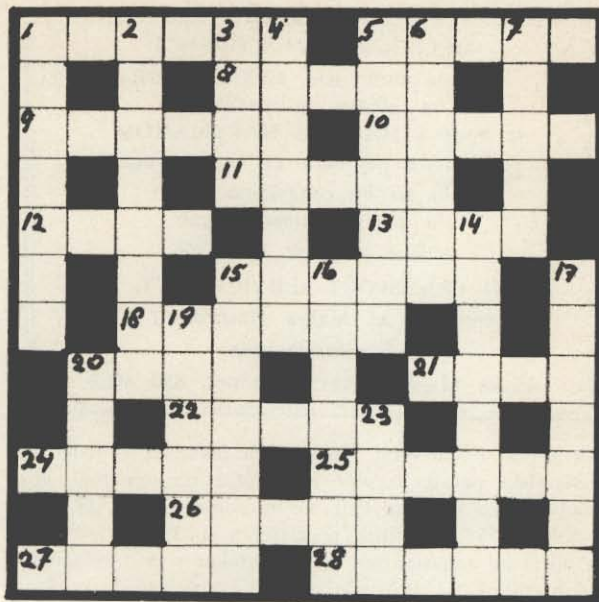
KRIŽANKA

(Sestavila Ivanka Žabkar)

Vodoravno: 1. skupaj povezana suhljad; 5. ena strani neba; 8. zelo pogosto moško ime; 9. neobdelana zemlja; 10. del roke; 11. prvega marca goduje; 12. žitni sad; 13. pleten; 15. krstno ime pisatelja Meška; 18. udomčene, ne divje (živali); 20. Alojzij po domače; 21. del pohišstva; 22. vrsta kruha; 24. trava druge košnje; 25. lahko so sadni, zelenjadni ali cvetni . . . ; 26. slična, prav taka; 27. odgovarja, zastavi svojo besedo; 28. glavno mesto Turčije.

Navpično: 1. vsakemu slejkoprej neljuba spremljevalka; 2. v vsakem tednu zapored; 3. odprta telesna poškodba; 4. letopisec (tujka); 5. glasovanje; 6. med sabo poznanje osebe; 7. največja količina vode; 14. sredozemska povrtnina z užitnim omešenim cvetom; 15. prebivalci Kozjega; 16. torba za dokumente in knjige; 17. nasprotje krivice; 19. od rje napaden; 20. igrača za uprizarjanje (navadno predstavlja človeka); 23. na splošno nepriljubljen ptič.

Rešitev pošljite najkasneje do 10. maja na uredništvo!

Temu se smejejo doma . . .

- Bolj je človek podkovan, težje ga jahajo.
- Problem zaposlovanja mladih strokovnjakov se bo rešil sam od sebe: sčasoma bodo prenehali biti mladi.
- Človek je edini potomec tiste živali, ki se najhitreje dresira.
- Tudi dolgovi so naše bogastvo, ki raste iz dneva v dan.
- Iz mnogih stolčkov bi lahko sestavili zatožno klop.
- Socialne razlike pri nas se smanjšujejo, ker delavci odhajajo v tujino.

"Presneto, kako je tale tunel dolg!"

"Ne pozabi, Jaka, da sva v zadnjem vagonu!"

"Če se mi bo službena pot slučajno zavlekla, da ne bom mogel priti še nocoj domov, ti bom poslal telegram," je govoril mož ženi pred odhodom.

Ona pa: "Ni treba nič pošiljati! Telegram sem že našla v tvojem žepu in ga prebrala . . ."

"O, dragi, če bi se še enkrat povrnili časi moje mladosti, več s kom bi se poročila?"

"S kom?"

"Spet s tabo."

"Hm, to ti misliš! . . ."

Rešitev VELIKONOČNE KRIŽANKE so poslali: Emilia Šerek, Jože Grilj, Vinko Jager, Ivanka Žabkar, Anton Šajn, Lidija Čušin, Ivan Podlesnik, Francka Anžin in Marija Špilar, Ivanka Študent. Zreb je določil nagrado **Ivanu Podlesniku**.

Velikonočna križanka: Vodoravno:

1 in 134 Ugankar želi vsem vesele velikonočne praznike. 19 selo, 20 No, 21 Dravinja, 22 Krn, 24 prostaki, 27 ep, 29 ep, 31 slap, 34 aba, 36 potok, 38 aa, 39 rogovilim, 40 ve, 41 Dolomiti, 42 uspeh, 45 kult, 47 atek, 48 ima, 49 tir, 51 prst, 52 ropa, 54 nemoč, 56 Ivan, 57 uredba, 60 Votan, 64 Ra, 66 li, 67 ne, 68 dr., 72 ni, 73 aa, 75 aa, 77 om, 79 et, 80 ar, 81 sv., 85 Ikar, 87 Rado, 90 gon, 93 om, 95 paž, 96 Kal, 97 opirata, 101 spim, 103 t. l., 104 ol, 105 grupira, 110 Soda, 112 spotika, 113 reka, 115 Jezus Kristus, 120 ila, 212 tone, 122 paberki, 124 trn, 126 tri, 128 li, 129 Kapiteli, 130 Leander, 133 pretek.

Navpično: 1 uspavanka, 2 Ger., 3 Aloa, 4 no, 5 katoličanka, 6 anatomija, 7 rokomavharji, 8 ždi, 10 lama, 11 iver, 13 sneg, 14 ej!, 16 Velikovečan, 17 sr., 18 ljubezniv, 22 Kalup, 23 nem, 25 spokornik, 26 latinica, 28 posredno, 30 poet, 31 sv., 32 Pilat, 35 bet, 37 kita, 41 dem, 43 p. s. 44 hrast, 46 trans, 50 runo, 51 premor, 55 era, 58 drag, 59 bregast, 61 osrčiti, 66 la, 63 in 71 INRI, 82 oporoke, 83 zaletav, 84 ožg., 87 ro, 88 disk, 92 omiliti, 93 otka, 94 mladike, 98 pa, 99 A. D. 100 tast, 102 post, 106 ranil, 107 ujeti, 108 Pepek, 109 rubin, 111 orkan, 114 kope, 116 zalo, 117 selo, 118 ii, 119 UNRA, 123 reč, 125 re, 127 Ren, 128 lek, 131 ne.

DOMAČA HRANA SREDI MELBOURNA!

"THE SAUSAGE MACHINE"

TAKE-AWAY SHOP

CENTRE PLAZA,

Cnr. Bourke and Swanston Sts.

Nudimo Vam klobase, pečenice, krvavice in razne slične dobrote nepečene za nakup, ali pa pečene na oglu (Charcoal Grill), postrežene s hrenom, gorčico, raznimi solatami ali kislim zeljem.

Domače juhe: ječmenova, grahova, lečna.

Na razpolago orehova in makova potica, sirova pogača, jabolčni zavijač in druge dobrote.

Priporočata se Valerija in Miha ROPRET

9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE

Tel. 63 1650

Za razne prilike smo Vam na uslugo
v našem studiu, v cerkvi ali doma!

ZA POROKO: 75 različnih barvnih fotografij
s poročnim albumom vred — samo \$120.—
Slike za potni list — v dvajsetih minutah!

Priporočam se Slovencem
vzhodnega dela velikega Melbourne
za vsakovrstna avtokleparska dela,
avtobarvanje in podobno.

Popravljamo zasebno in za vse večje zavarovalnice.

A. V. MOTOR BODY REPAIRS
1/117 LEWIS RD., WANTIRNA SOUTH, 3152,
VIC. — Telefon delavnice 221 5536

TOWING SERVICE 24 ur dnevno
na telefonu 221 5757
ali pa doma — 232-4314

Rojak VOJKO VOJK

Melbournskim Slovencem
se priporoča kamnoseško podjetje

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.

Garancija za vsako delo!

OPALI

Ogleduješ po lepem darilu, zlasti morda pred
obiskom domovine?

Oglasi se pri nas: imamo bogato izbiro

BRUŠENIH OPALOV in DRAGIH KAMNOV,
izdelujemo pa tudi ZLATNINO in SREBRNINO
po lastnih načrtih ali Vaših željah.

Ko kupujete opale, drage kamne, zlatnino, zaročne
in poročne prstane...

OBIŠČITE NAS!

Pomenili se bomo v slovenskem jeziku!

KOVAC'S GEMS & MINERALS

291-293 Wattle Tree Road,

EAST MALVERN (Melbourne), 3146

Telefon: 509 1611

Melbournski rojaki!

Želite morda kupiti po zmerni ceni
KOKOŠI, ali zares SVEŽA JAJCA?

Oboje Vam nudi kokošja farma

Bruna in Alme SDRAULIG

(komaj miljo in pol od Slovenskega grička
v Elthamu).

Research Warrandyte Road, RESEARCH

Telefon: 437-1868

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

**"FRANK'S
AVTO ŠOLA"**

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST. 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

**1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 842 5666 (vse ure)**

Z nasveti pri načrtovanju in pri urejevanju Vašega potovanja po Avstraliji ali preko morja (pri nabavi potnih listov, viz, raznih drugih dokumentov, finančnega posojila, zavarovanja, fotografij za potne liste . . .) Vam je na uslugo

**Obiščite našo pisarno,
ki ima lastni prostor za parkiranje!**

ERIC GREGORICH

Melbournskim rojakom je na uslugo

**ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN
LUBI PIRNAT**

**18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.
Telefon: 288 4159**

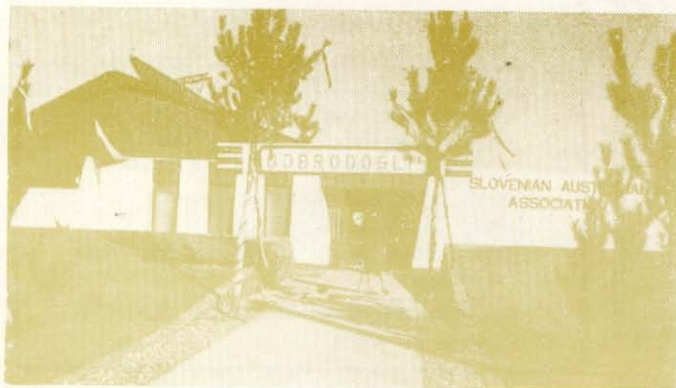
Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.
Full denture service and repairs.

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva
po zmerni ceni.

Telefon:
459 7275

FRANC ARNUŠ
76 Beverley Road,
ROSANNA, Vic.

■ Kaj pa NAROČNINA?

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

**pozdravlja vse rojake
in brave MISLI
s pristrčnim vabilom:
KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irving Street, PHILLIP (CANBERRA), A.C.T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobot, nedelj in praznikov, razen velikega petka in večera božične vigilijs) od 11.45 a.m. do 11.45 ure p.m.

Nudimo različno vsakovrstno postrežbo in številne slovenske pijače.
Tudi Vam bo vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.